

DANA BJORKA:
radoša būtne ar organizatores spējām, aktrise ar brīnišķīgu balsi, Mihaila Čehova Rīgas Krievu teātra direktore, festivāla *Teātris ir visur* Kuldīgā direktore.
→ 4. lpp.

Trīs gados ceļu būvei tiks par 100 miljoniem eiro gadā mazāk.

Kāpēc un ko darīt? Dažādi viedokļi.

→ 2. lpp.

LAIKRAKSTS VIDUSKURZEMEI

Kurzemnieks

Nr. 124
(11 506)

Pirmdiena, 2019. gada 28. oktobris

Cena
0,68 eiro

Veselība: kustības, masāža, miegs

Veselības diena *Par mieru un miegu* gan senioriem, gan ģimenēm nedēļas nogalē pulcēja visdažādākā vecuma kuldīdzniekus.

Kuldīgā ūdens aerobiku vada Ventspils olimpiskā centra trenere Viktorija Knese.

Piektdien sporta skolā sastaptā Silvija Rozenāle šādas dienas apmeklēt regulāri un izmanto visu, kam vien var pieteikties: „Visur jau nevar tikt. Šogad vismaz pagaidām ir mazāk cilvēku, bet parasti gribētāju ir ļoti daudz. Pievilcīga ir vingrošana peldbaseinā un sāls istaba.” Arī Regīna Reine uzsver: „Atnākšana vien jau ir fizikultūra. Neesmu no tiem, kuri kaut ko gaidīs rindā, bet vienkārši izbaudīšu visu, ko varēšu. Man ir numuriņi uz sāls istabu un pirti. Kuldīgā esmu atgriezies pirms trim gadiem. Te ir ļoti daudz, ko darīt, – pasākumi no vienas vietas un jebkādam maka biežumam.”

Regulāri veselības dienas apmeklē arī Ilmārs Dabra. Viņš nācis ar konkrētu mērķi – pārbaudīt sirds veselību, bet piedalās arī citur. Larisa Augule jau gadiem divreiz nedēļā iet uz peldbaseinu. Veselības dienā pieteikusies aerobikai ūdenī un masāžai, ir gatava arī klausīties lekciju par miega nozīmi.

Nadežda Gologuzova visu mūžu strādājusi medicīnā un uz baseinu jau nāk divreiz nedēļā, tāpēc šoreiz izmanto ko citu: durstīgo matraci un roku masāžu ar parafinu. Adataino matraci izmēģinājusi arī Valda Heidemane: „Sākumā tiešām šķiet ass, bet pēc tam ķermenis pierod

un var just, kā tas uzlabo asinsriti. Šodien eju uz sāls istabu un svara kabinetu. Baseinu apmeklēju reizi nedēļā, tāpēc tagad neraujos. Liels ir pieplūdums uz kadiķu pirti – tāda vēl nav redzēta. Pagulēšu te, iešu uz roku masāžu, uztaisīšu kādu brošu un klausīšos lekciju.”

Viduskurzemes tūrisma apvienība kopā ar pašvaldības iestādēm abu dienu pasākumus rīko projektā par veselības veicināšanu un slimību profilakses uzlabošanu Kuldīgas novadā.

Iveta Grīniņa
Lāsma Reimanes foto

Jūrkalnē jūras makšķerēšanā no krasta uzvar Lietuvas komanda, tomēr ceļojošais kauss tiek latviešiem. Piedalās 79 komandas.

→ 6.-7. lpp.

Ja vēlies pētīt dzimtas koku, ir vērts izlasīt dzimtas vēsturnieka, rakstnieka Zīgurda Beinerta padomus.

→ 10. lpp.

Kopš septembra Vilgāles pamatskolas Snēpeles filiālē bērni mācās pēc Montesori metodes.

→ 5. lpp.

Trešdien, 30. oktobrī:

- Rudīte Losāne kļūst par mācītāju.
- Nav mierā ar ēkas apsaimniekotāju.
- Kuldīgas tipogrāfija – agrāk un tagad.
- Pielikums 3K: kas kultūrā Kurzemē.

Šogad Sadales tīkls Skrundas un Aizputes novadā pārbūvējis ap 21 km elektrotīklu. Nākamgad plānots tikpat.

→ 3. lpp.

ISSN 1407-9755

REDZĒJUMS

Kādi esam?

Inguna Spuleniece, tālr. 63350565, inguna.spuleniece@kurzemnieks.lv

Kad diezgan šaurā lokā Kuldīgā notika Kultūras ministrijas rosināta diskusija par saliedētu un pilsonisku sabiedrību, izskanēja dažādas tēzes par to, kādi mēs, latvieši, esam. Daudzas atziņas lika padomāt arī tad, kad saruna beidzās. Piemēram, par to, vai esam tāda sabiedrība, kurā katram ir tiesības uz savu vēsturi, lai kāda tā nebūtu.

„Vai esam tāda sabiedrība, kurā katram ir tiesības uz savu vēsturi, lai kāda tā nebūtu?”

Diskusijā izskanēja doma, ka Latvija pasaulē ir otrajā vietā pēc nacionālās augstprātības par to, kurš bijis vislielākais cietējs. Sevis žēlošanā un vēlmē kavēties pagātnē mūs pārspējot tikai poļi. Mums patīkot uzsvērt, cik ļoti esam cietuši no dažādām okupācijas varām. Ar to mēs citiem rādot, cik esam īpaši. Ja kāds uzdrošinoties teikt, ka, piemēram, ebreji cietuši vēl vairāk, latvieši noteikti to apstrīdēšot, runājot par izsūtījumu. Mēs vienlaikus spējot gan ļoti labi izslēgt no atmiņas padomju laikus, gan būt tipiski padomju izglītības sistēmas mantinieki, runājot par nacionālajām vērtībām, pat neaizdomājoties, uz kādām tad īsti balstāmies. Mums patīkot spēlēties ar domu, ka vēlamies atgriezties senajos labajos laikos, bet nepatīkot novērtēt

nākotnes iespējas.

Izskanēja arī atziņa par mūsu paranoiskajām bailēm no svešā, citādā, nepareizā, jo pareizie esam tikai mēs paši. Vārdos esam pret diskrimināciju, pat nepamanot, kā citus diskriminējam ar savu etniskuma apsestību. Diskutētāji atzina, ka etniskā piederība ne vienmēr ir ar aci redzama, bet, ja atļaujaties uz tiem svešajiem, citādajiem paskatīties ciešāk, nākas atzīt, ka savās problēmās visi esam līdzīgi. Piekrītu, ka problēmas ar krievvalodīgajiem cilvēkiem mums nav tāpēc, ka viņi ir krievi. Problēmas rodas tāpēc, ka skatāmies dažādus ziņu kanālus un katrs zinām citu vēsturi. Bet mums vairāk patīkot meklēt atšķirīgo, nevis kopīgo.

Pieskāramies arī tam, ka latvietis nekad nav bijis ligzdguļis. Tikko cara laikā bija iespēja dabūt auglīgas zemes Baškīrijā un vēl tālāk plašajā Krievzemē, mūsu vecvectēvi prom bija. Arī uz Brazīliju un Ameriku senči brauca ne tikai tāpēc, lai aizbēgtu no okupācijas varas, bet arī tīri ekonomisku apsvērumu dēļ. Toties tagad, kad visa pasaule ir vaļā, ar nosodījumu raugāmies uz aizbraucējiem, bailēs svīzdami par domu, kas nāks viņu vietā. Turklāt tos, kuri nāks, pat diezgan publiski saucam politnekorektos un diskriminējošos vārdos.

Sirds dziļumos daudziem šiem apgalvojumiem piekrītu, lai cik ļoti negribētos to atzīt. Tomēr vai atkal nebraucam pretējā grāvī, tik dziļi sevi analizējot, ķīdājot un noniecinot? Vienas atbildes man nav.

TRIS VIEDOKĻI

Kā, jūsuprāt, var uzlabot ceļu stāvokli?

VALDĪBAI BEZRŪPĪGA ATTIEKSME

1. Andris Bērziņš, eks-premjers, vada biedrību *Latvijas Ceļu būvētājs*:

– Atšķirībā no iepriekšējiem gadiem šoreiz uz Saeimu nenesīsim portfeli ar informāciju par ceļu stāvokli un priekšlikumiem, kā tos uzlabot, jo lēmumu pieņēmušus nozares liktenis neinteresē. Valdība sagatavojusi valsts budžetu, kas nākamajos trīs gados ceļu būvei paredz samazinājumu aptuveni par 100 miljoniem eiro gadā. Mēs deputātus un ministrus laikus informējam par ceļu stāvokli un brīdinājam, ka Eiropas Sa-

vienības fondi reiz beigsies, bet tie kopš 2004. gada nozarei aizstāja valsts finansējumu. Taču lēmumu pieņēmuši uzvedas bezrūpīgi – tā, it kā Eiropas nauda nāktu mūžīgi.

Nu ir redzams, ka 2020.–2022. gadā Eiropas naudas ceļiem nebūs, tomēr valdība turpina izlikties, ka problēmu nav un kāds nezināms labdaris tos saremontēs arī bez naudas. Ceļu būvētāji nākamgad izdarīs to mazumiņu, kam finansējums būs, samazinās darbinieku skaitu, meklēs citas nišas, bet ceļu un tiltu sabrukums paātrināsies.

Jau ilgstoši netiek pildīti dažādu Saeimas sasaukumu un valdību apstiprinātie stratēģiskās plānošanas dokumenti, piemēram, nacionālais attīstības plāns un transporta attīstības pamatnostādnes. Izskatās, ka tie radīti tikai pamatojumam, lai no Eiropas dabūtu naudu, bet saistības un solījumi, piemēram, būtiski palielināt finansējumu ceļu remontam, ir aizmirsti un netiek pildīti. Mēs naudas dalītāju attieksmi pret ceļiem un tiltiem analizēsim, cerot uz nostājas maiņu.

NAV STRATĒGIJAS

2. Edvards Smiltēns, Latvijas Reģionu apvienības valdes priekšsēdis:

– Man bieži iznāk braukt uz novadiem pa dažādiem ceļiem. Ja Kuldīgas–Skrundas šoseju sauc par sliktu, tad grūti atrast raksturojumu citiem, kas ir vēl briesmīgākā stāvoklī.

Jautājums par ceļiem ir tiešā saistībā ar administratīvi teritoriālo reformu, kurā labi plānota politika nav redzama daudzās jomās, kas iedzīvotājiem svarīgas ikdienā. Runāja, runāja par 300 miljonu eiro investī-

cijām ceļu tīklā. Izrādījās, ka tas ir tikai politiskā marketinga triks. Kā vienīgo iespēju redzu konsolidāciju, samazinot izdevumus. Stāsta, ka būšot investīcijas ceļos un citur, bet valdība nolemj pašvaldībām kopumā atņemt gandrīz 200 miljonus. Pārdalīja 6,5 miljonus no dabas resursu nodokļa, reģionālajiem ceļiem no solīta atņēma gandrīz septiņus miljonus, mērķdotācijās – minus 80 miljonu utt. Tas nav atbalsta plāns. Uzskatu, ka reforma ir tikai plāns, kā nostiprināt varu, bet nekādas finansī-

las palīdzības novadiem nebūs.

Citas valstis, ne tikai lielas, bet arī Lietuva un Igaunija, savus attīstības plānus veido ilgtermiņam, nevis tikai dažiem gadiem līdz nākamajam vēlēšanām. Pie mums ir tāds ikdienas kautiņš par kādas problēmas risinājumu uz gadu, diviem. Ceļiem bija ietekmīgs Eiropas finansējums. Bet pērn tie fondi beidzās, un jaunais periods sāksies pēc diviem gadiem. Reālu naudu ieraudzīsim vēl vēlāk, turklāt tā būs daudz mazāka nekā iepriekš.

PAŠVALDĪBA VARĒS

3. Inga Bērziņa, Kuldīgas novada domes priekšsēde:

– Nākamgad mums ceļu fondā atvēlēti 893 tūkstoši eiro – tas ir par 51 tūkstoti vairāk. Tas nozīmē, ka pašvaldības ceļu ikdienas uzturēšana nemazināsies. Varēs izdarīt varbūt pat mazliet vairāk. Šogad bijām plānojuši papildus ceļu fondam ņemt aizdevumu, lai salabotu vairākus ceļus laukos, bet tas nebija iespējams, jo limiti izsmelti un

mainījās valsts politika attiecībā uz Valsts kases aizdevumiem. Par spīti tam plānoto summu lauku ceļos šogad tomēr būs ieguldījuši. Ar būvniekiem ir vienošanās par atliktajiem maksājumiem. Nākamgad domāts darīt līdzīgi.

Par valsts budžeta veidošanu nevaru atbildēt. Protams, ļoti slikti, ka kopējais finansējums būvniecībai un remontam būs gandrīz uz pusi mazāks. Tas saistīts ar to, ka beigušies Eiropas

fondi. Tas visiem, arī valdībai, bija zināms. Nedomāju, ka pašvaldības varētu tur ko mainīt. Cik zināms, arī valsts ceļos uzturēšana būs tāda pašā līmenī kā iepriekš, taču lielākus būvdarbus un atjaunošanu diez vai varam gaidīt. Nav vēl skaidrs, kas notiks ar administratīvi teritoriālās reformas iecerēto naudu, kas paredzēta arī ceļu rekonstrukcijai. Šajā ziņā mums svarīgs ceļš uz Skrundu – tas ir ļoti sliktis.

Daina Tāfelberga

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS

Kā saglabāt možumu un labu garastāvokli?

Anita Upīte, pensionāre: – Nekad nevajag bēdāties par niekiem. Bēdāties vajag ar mēru. Dzīve nav gara. Tāpēc labāk priecāties, ka šodien saule spīd, ka kāds tev apjautājies, kā klājas. Man možumu palīdz saglabāt arī spīts. Nu, kā tai teicienā: „Par spīti visam!” Vēl lielu prieku sagādā adīšana – to savulaik

iemācīja vecmāte. Ja šo niķi dabū, vaļā netiek. Ja varu darīt citiem prieku, tas ir zelta vērtē.

Elmārs Siliņš, bijušais futbolists: – Vienmēr jūtos možs. Visu dzīvi sportoju: savulaik ilgus gadus spēlēju futbolu, tagad skrienu, soļoju. Dienā iznāk 15–18 tūkstošus soļu noiet – tā vismaz rāda soļu skaitītājs telefonā. Arī garastāvoklis vienmēr labs. Par ko gan uztraukties? Es pasaulē tik un tā neko nevaru grozīt.

Elīna Pirina, strādā veikalā *Alandeko*: – Es ikdienā redzu pozitīvo, jauko. Negācijām nepievēršu uzmanību. Daru to, kas patīk. Prieku rada darbs, kopā būšana ar mīļajiem cilvēkiem. Arī kustības, jo vakaros dejuju zumbu.

Valentīna Jonele, pensionāre: – Man tā ir adīšana – adu dubultos cimodus, zeķes. Mazliet arī tamboņrēju. Vēl patīk ceļot. Pagājušajā gadā biju Abu Dabi, šogad Ēģiptē. Meita visu sakārtoja, kopā ar viņu un mazbērniem braucām. Možumu dod kustības, tāpēc vasarā darbojos vasarnīcā. Uz dārzu kājām jāiet četri kilometri.

Aelita Vētra, pavāre: – Ar darbu, jo fiziski tas ir diezgan smags. Arī mājdzīvnieki dod možumu. Man ir divi nerātņi kaķi, un abi mani dresē. Reizēm paskrienu, pavigroju mājās vai stadionā.

Sandra Brantevica, bibliotekāre: – Tie ir gēni. Jāsaka paldies mammai un tētim. Vienmēr smaidu. Cilvēki nezina manu patieso dvēseles noskaņojumu, jo pirms tam, kad pārkāpju mājas sliekšni, visas rūpes un raizes atstāju tur un, nākot pie cilvēkiem, smaidu. Mazliet esmu palaidusies slinkumā, bet atceros laiku, kad sāku fotografēt un varēju piecelties agrā rītā, lai dotos bildēt rasas pilītes. Vēl prieks, ka ar saviem bērniem esam draugi: sarunājam, satiekamies un *pačīvinām*.

Inta Jansone, Lāsmas Reimanes foto

Turpinās pārbūvēt elektrolīnijas

Šogad akciju sabiedrība *Sadales tīkls* (ST) Skrundas novadā (tostarp Rudbāržu un Raņķu pagastā) un Aizputes novada Kalvenē dažāda sprieguma elektrotīklus pārbūvējusi vairāk nekā 21 kilometra garumā. Nākamgad plānots apmēram tikpat.

INTERNETĀ ĀTRĀK

Pārrunāt stratēģiskos plānus Skrundas novada domē bija ieradies ST korporatīvo klientu apkalpošanas vadītājs Aivars Slišāns, rietumu tehniskās daļas vadītājs Kristaps Kerve un attīstības daļas vadītājs Māris Bērziņš.

Efektivitātes uzlabošanai uzņēmumā turpinās optimizācija un digitalizācija. Ir izveidots tehniskās informācijas portāls, kurā klienti var aizpildīt pieteikumus, lejuplādēt dokumentus, saņemt atļaujas rakšanai aizsargjoslās, saskaņot topogrāfiskos plānus utt. Tāpat mājaslapā klients var redzēt, kas notiek viņa objektā, izmantojot digitālo karti, apskatīt plānotos un neplānotos elektroapgādes pārtraukumus. Ir čats jeb tērzētava, kurā atbildi uz jautājumu var saņemt daudz ātrāk nekā tad, ja sūta papīra vēstuli.

A.Slišāns aicināja skrundeniekus izmantot e-vidi, lai nav jātērē laiks, braucot uz Saldus nodaļu, kas Skrundai ir vistuvākā. Saziņa internetā veicinājusi arī to, ka vairs nav daudz sūdzību, piemēram, par nepareizi nozāģētiem kokiem, tūrot elektrolīniju.

Sadales tīkla korporatīvo klientu apkalpošanas vadītājs Aivars Slišāns Skrundas novada domē stāsta par tehniskās informācijas portālu.

Uzņēmuma pārstāvis vēl piebilda, ka atjaunojusies sadarbība ar pašvaldībām, kādu objektu plānojot kopā.

ATJAUNO VECO, BŪVĒ JAUNAS

Runājot par turpmākajiem kapitālieguldījumiem, A.Slišāns norādīja, ka jau

nākamgad ST tarifs būs par 8% zemāks. Patērētājiem, īpaši privātajiem, tas esot būtisks samazinājums, bet uzņēmumam vairs nebūs tādu ienākumu. Tomēr investēt elektroapgādē Skrundas novadā varēšot atļauties arī turpmāk. Nākamgad plānots ierīkot ap 11 km vidējā sprieguma un

vairāk nekā desmit kilometru zemā sprieguma līnijas, kā arī septiņas transformatora apakšstacijas.

Kā skaidroja K.Kerve, plānojot ieguldījumus, tiek ņemtas vērā gan uzņēmuma iespējas, gan citi faktori: elektrotīklu stāvoklis, vecums, nozīme pilsētas vai novada infrastruktūrā. Savukārt 2021. gadā kapitālieguldījumi būs divos objektos. Pilsētā plānots *Illītes* demontēt gaisvadu līniju un būvēt jaunu, Skrundas pagastā – atjaunot veco gaisa elektrolīniju.

M.Bērziņš norādīja, ka projekti dalās divās grupās. Arvien vairāk elektrolīnijas tiek atjaunotas pa vēsturisko trasi, jo, būvējot jaunu nolūkā to saīsināt, rodas dažādi šķēršļi (piemēram, zemes īpašnieks nepiekrīt) un vajadzīgi lielāki ieguldījumi. Otrā grupa ir rekonstruējamie objekti, kuros viss tiek mainīts kardināli. Katram tehniskā pieeja tiek izvēlēta pēc vienotiem kritērijiem, ko uzņēmums izstrādājis visiem novadiem.

Dainas Tāfelbergas teksts un foto

Arī laukā ir, ko darīt

Nīkrācē pie saieta nama atklāts pašu iedzīvotāju iekārtots spēļu laukums, kam līdzīga nav visā Skrundas novadā.

Tas ir viens no sešiem pašvaldības konkursā *Mēs Skrundas novadam* atbalstītajiem projektiem, ko īstenojusi neformāla iedzīvotāju grupa. Jau vasarā atpūtas vietā ierīkots liels koka galds, pie kura pulcējas gan seniori, gan jaunāki cilvēki. Tagad sagādātas arī spēles: šautriņas, dambrete, domino, bruģa klasītes un pēdiņas, krokets, boče, badmintons, bouldings. Vairākas darinājuši nīkrācnieki.

Iedzīvotāju grupas vadītāja, sociālā darbiniece Santa Knopkena stāsta, ka šim projektam tāpat kā pārējiem pašvaldība piešķirusi 500 eiro. Visām iecerēm ar to par maz, jo veikālā spēles ir ļoti dārgas. Izrādījies, ka daudz var izdarīt paši, nauda vajadzīga vienīgi materiālu iegādei. S.Knopkena uzsver, cik atsaucīgi bijuši jaunieši un pieaugušie,

tostarp uzņēmēji. Atpūtas vietas izveidē daudz darījuši nīkrācnieki Māris Brūveris un Māris Tālbergs, māksliniece Baiba Puže no Liepājas, kā arī Nīkrāces SIA *Užuļi*. „Kad izsludināja konkursu, īpaši nedomājām, jo ideja nejausi bija atnākusi pati,” stāsta S.Knopkena. „Saieta namā pulcējas dažāda vecuma grupas. Sarunās konstatējam, ka ārpusē ir neapdzīvots laukums. Internetā noskatījām, kādas tur varētu būt āra spēles, ka bruģi var apzīmēt, vecākiem cilvēkiem noderētu galds no soli, kur atpūsties.

Prieks par lielo atsaucību un to, ka iesaistījās ne tikai nīkrācnieki. Tā jaunatnes darbiniece Justīne Knopkena uz Nīkrāci atveda Baibu Puži. Viņai ļoti te patika. Mūsu jaunieši bieži cenšas iesaistīt kursabiedrus no citām vietām. Atklāšanā varēja redzēt, ar kādu prieku spēles izmēģina gan lieli, gan mazi. Nākamgad šo darbu turpināsim.”

Mazās nīkrācnieces Elizabete un Kristija jaunajā spēļu laukumā izmēģina domino, ko uztaisījuši vietējie amatnieki.

Daina Tāfelberga, Ivetas Rozenfeldes arhīva foto

Kad azartspēles ņem virsroku

12 sociālie darbinieki Kurzemē, arī no Kuldīgas un Alsungas novada, apmācīti palīdzēt azartspēļu atkarīgajiem.

Mācības rīkoja biedrība *Esi brīvs!* sociālajā iniciatīvā *Spēles brīvība*. Latvijā tajās piedalījušies 80 sociālie darbinieki, apgūstot pamatus darbam ar azartspēļu atkarīgajiem un palīdzību arī viņu līdzcilvēkiem.

Mācības notika divos intensīvos ciklos labāko speciālistu vadībā, starp kuriem ir Rīgas Psihiatrijas un narkoloģijas centra Minesotas programmas vadītāja Venita Dāve, narkoloģe-psihiatre Inga Landsmane, mākslas terapeite-supervizore Agija Bogdānova, gešalterapeite Agita Sēja, kā arī Izložu un azartspēļu uzraudzības inspekcijas atkarību speciāliste Magdalēna Pranaite. Turpmāk Kurzemē atbalstu var meklēt sociālajos dienestos Liepājā un Ventspilī, Alsungas, Kuldīgas, Saldus, Talsu un Grobiņas novadā.

Biedrības *Esi brīvs!* vadītāja Dace Caica norāda, ka sociālais dienests nereti ir pirmais pieturas punkts, kurā iedzīvotāji lūdz atbalstu grūtā brīdī. Tomēr darbinieki atzīst, ka, sastopot azartspēļu atkarību, viņi jūtas bezspēcīgi, jo atšķirībā no citiem atkarību veidiem šajā vienotā atbalsts nav izstrādāts.

Kuldīgas novada sociālajā dienestā mācības beigušas darbinieces Daiga Zemke un Ligita Bergmane. „Viņas ieguvušas papildu zināšanas, kādas ir azartspēļu atkarības izpausmes, bet turpina strādāt arī ar tiem,

BIEDRĪBA ESI BRĪVS!

Pērn spēļu atkarīgajiem un tuviniekiem tā izveidoja atbalsta tālrūni 29323202. Padomus sniedz krīžu un konsultāciju centrs *Skalbes*, kas to dara jau 19 gadus. Tālrūnis darbojas no pirmdienas līdz sestdienai no 12.00 līdz 20.00.

kuriem ir citas atkarības. Katrai grupai sava specifika,” skaidro direktores vietniece Anda Šlakorciņa. Bet uzsver, ka ar azartspēļu atkarīgajiem un viņu tuviniekiem darbojas arī citas kolēģes, piemēram, Lelde Rozevska strādā ar klientiem, kuriem ir dažādas atkarības, bet, ja ģimenē ir nepilngadīgie, tad to dara speciālistes darbā ar ģimenēm.

A.Šlakorciņa atzīst, ka var strādāt tikai ar tiem, kuri ir dienesta uzmanības lokā vai pēc palīdzības nākuši paši. Ar spēlmaņiem tas parasti notiek pēc tam, kad atkarība radījusi vai veicinājusi arī citas problēmas: samazinās ienākumi, ģimenē ir vardarbība utt. „Tādās reizēs darbiniekiem jāsaprot, kurš cēlonis ir galvenais,” uzsver speciāliste. Viņa mudina nākt uz sociālo dienestu, kur zinoši speciālisti varēs palīdzēt.

Arī Alsungas novada sociālā dienesta vadītāja Maira Baumanē mācībās guvusi jaunas zināšanas. Viņa atzīst, ka nav ziņu, cik cilvēkiem novadā šāda palīdzība vajadzīga, bet jebkurā gadījumā to var lūgt gan atkarīgie, gan tuvinieki.

Inguna Spulniece

MEDIKI ZIŅO

Informē Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta Kurzemes reģionālā centra medicīnas statistiķe Baiba Būvmeistere.

Daudz iereibušo

Kuldīgas, Alsungas un Skrundas novadā no 18. līdz 25. oktobrim brigādes devušās uz 64 izsaukumiem. Slimnīcā nogādāti 37 pacienti, no tiem četri bērni. No visiem pacientiem alkohola reibumā bijuši 15: viena sieviete, pārējie vīrieši. Bijušas trīs krimināltraumas. Deviņi cilvēki cietuši sadzīvīskos apstākļos, bet trīs – braucot ar transporta līdzekli.

Uzklausīja Iveta Grīniņa

Radoša būtne ar organizatores spējām

Aktrise ar brīnišķīgu balsi, Mihaila Čehova Rīgas Krievu teātra direktore, festivāla *Teātris ir visur Kuldīgā* direktore DANA BJORKA par sevi saka: „Esmu cilvēks, kurš sevī apvieno divas kultūras: krievu un latviešu.” Sarunā viņa stāsta par sevi, par kultūrlauku saskarsmes punktiem. Arī par to, ka šī saskarsme ne vienmēr izdodas.

Kādā neoficiālā sarunā izteicāties, ka vecmāmiņa jaunībā krievu valodu nav mācējusī. Kādas ir jūsu saknes?

Jā, tas bija viņas jaunībā, kad pirmo reizi Rīgā, dodoties uz tikšanos ar puisīti, viņa nemācēja uz ielas pajautāt, kā nokļūt pie lauvu skulptūrām (lauvas – krieviski *lvi* – aut.), tādēļ meklēja, kur ir ļovas. Viņa bija dzirdējusi, ka kādā filmā tās tā tiek sauktas. Krievu valodu oma iemācījās un zināja labi. Es esmu dzimusi Latvijā, Jelgavā. Mācījos krievu skolā. Mamma ir krieviete no Latgales, tēva tēvs ir krievs, bet tēva mamma – latviete, abi arī no Latgales.

No kurienes vēlme spēlēt teātri?

Domāju, ka no divām stiprām sievietēm: mammas Innas Čerņecovas un omas Skaidrītes Čerņecovas. Oma visu savu dzīvi atdevusi kultūras celšanai Latvijā. Viņa bija neskaitāmu kultūras namu direktore, arī Jēkabpilī un Jelgavā viņu atceras. Oma ilgus gadus bija saistīta ar Dziesmu un deju svētku rīkošanu. Mamma ir latviešu valodas skolotāja krievu skolās. Bija arī mana klases audzinātāja. Jā, savas problēmas man skolā ir bijušas. Mamma lielāko daļu mūža veltījusi arī kultūras programmu vadīšanai – atbildējusi par skolas kultūras dzīvi.

Par aktrisi izdomāju kļūt piecu gadu vecumā, kad oma pirmo reizi aizveda uz teātri. Brīvdienas pavadīju Rīgā, un oma izmantoja šo iespēju, lai vadātu mani pa muzejiem, uz operu, cirku. Pirmais teātris bija Krievu drāma, kur tika rādīti Blaumaņa *Trīnes grēki*. Man tik ļoti patika, ka teicu: būšu kā tie cilvēki uz skatuves. Tikai tad uzzināju, ka viņus sauc par aktieriem. To domu neviens nevarēja no galvas izdzīt līdz 18 gadu vecumam, kad iestājos aktieros.

Bērībā bijāt puiciska. Par aktrises profesiju parasti sapņo romantiskas princesītes...

Mati man bija nogriezti kā puikam. Palūdzu mātai, lai aplūdzina galus, bet viņa nogrieza līdz ausīm. Vecāki aizveda uz frizētavu, tur gribēja situāciju glābt, bet nekas labāks par zēngalviņu nesanāca. Staigāju džinsos, draudzējos ar zēniem, daudz sportoju. Visi domāja, ka esmu puika – sabiedriskajā transportā man vienmēr lūdza: „Puisīt, nokompostē biļeti!”

Kā uz jūsu izvēli reaģēja vecāki?

Nebija pārāk priecīgi. Mamma

Rīgas Krievu teātra un festivāla *Teātris ir visur Kuldīgā* direktore Dana Bjorka: „Būt aktierim – tā nav profesija. Tas ir dzīvesveids, kurā gan kaut kas jāpurē, gan jāprot rast gandarījumu.”

gribēja, lai esmu skolotāja. Esmu viņas vēlmi piepildījusi, jo augstskolās mācu aktiermeistarību.

Vai neesat piedzīvojuši vilšanos profesijā?

Vilšanos ne. Tas ir mans dzīvesveids. Ja cilvēks, būdams aktieris, jūtas slikti, tad tas nav domāts viņam. Jāpierod, ka neesi mājās, ka brīžiem jāpurē ģimenes dzīve, jātērē nervi, emocijas. Turklāt tajā visā jāprot rast gandarījumu.

Ko par mūžam aizņemto sievu saka vīrs?

Vīrs ir sportists, fitnesa treneris, pareiza uztura pārzinātājs. Viņam patīk tas, ar ko nodarbojos, viņš atbalsta, katru gadu liek pie malas savus darbus un festivāla rīkošanā ir viens no lielākajiem palīgiem.

Vai ar aktrises izglītību pietiek, lai būtu teātra direktore?

– Pirmo pabeidzu Kultūras koledžu, kur mācījos kultūras menedžmentu ar specializāciju amatierteātru režijā. Protams, tā nav profesionālā teātra režisora profesija, bet ieskices koledža man iedeva. Šīs zināšanas noder vairākās jomās, arī pasākumu organizēšanā. Vēl man ir maģistra grāds kultūras menedžmentā.

Manī sadzīvo organizatores spējas un radošais. Pēc divu gadu darba par teātra direktori varu secināt, ka kopā tas šajā amatā ļoti labi noder. Saprota netveramo radošo pusi, ko teātri vajag attīstīt, lai kolektīvs justos gana labi, kā arī zinu, kas vajadzīgs organizatoriski, lai teātris varētu eksistēt gan finansiāli, gan administratīvi.

Jūs esat spēlējošā direktore. Kā ar lomu izvēli? Vai režisori jums nedod priekšroku?

Noteikti ne. Daudzi režisori vēlas ar mani sadarboties. Diemžēl bieži no piedāvājumiem nākas atteikties. Sezonnā varu uzņemties ne vairāk par divām, bet labāk – vienu lomu.

Šosezon spēlējat izrādē *Lūk, istaba šī... jeb Kvaritīriņiks*, ko varējām redzēt arī šīgada festivālā *Kuldīgā*. Vai ir vēl kas?

Ziemassvētku koncertā kopā ar kolēģiem dziedāšu pāris dziesmu. Februārī būs pirmizrāde Vladislava Nastavševa uzvedumam.

Kāda teātri ir publika? Vai nāk arī latvieši?

Aptuveni puse zāles piepildīta ar latviešiem – arī viņi mīl mūsu teātri. Šogad *Spēlmaņu naktij*

Šīgada festivālā *Teātris ir visur Kuldīgā* viena no emocionālākajām izrādēm bija *Lūk, istaba šī... jeb Kvaritīriņiks*.

Tā notika mājīgā gaisotnē Padures muižā, ieturot 20. gadsimta sākuma stilu, kad inteliģence pulcējās kāda radoša cilvēka dzīvoklī, lai pie tējas tases un uzkodām klausītos dzeju un dziedātu. Idejas autore ir Dana Bjorka, viņa izrādē arī spēlē. Pirmais *Kvaritīriņiks* veltīts dzejnieka un komponista Bulata Okudžavas daiļradei un filozofijai. Viņu uzskata par vienu no krievu bardu žanra pamatlicējiem. Aktrise uzsver: kāds būs katrs *Kvaritīriņiks*, to nosaka skatītāji, izvēloties dzejoļu un dziesmu tēmu, jo arī viņi tiek iesaistīti. „Mēs darīsim visu, lai jūs vēlētos atnākt vēl,” saka radošā grupa.

Attēlā – visi izrādes dalībnieki: Dana Bjorka, Nikolajs Gruničevs (ģitāra), Ņikita Osipovs (kontrabass) un Anna Marija Ivana (akordeons).

bieži grib viņiem ieborēt, ka krievu valoda nav jāmācās, ka pirmajā vietā ir valsts valoda. Valsts valoda – tas ir labi un pareizi. Katram Latvijas iedzīvotājam jāprot tajā runāt. Bet nedrīkst jauniešiem ieborēt, ka nevajag saprast arī citas, ka nav jābūt tik erudītam, lai, aizbraucot uz lielāko valsti pasaulē (Krieviju – red.), nevarētu sarunāties. Tas liecina par inteliģenci, par spēju dzīvī izsisties. Darba devēju neinteresē tas, ko par valodām domā valdība. Viņu interesē tas, ko tu proti darīt, lai klienti var ar tevi sarunāties. Tā kā pasaulē krievu valoda ir līdzvērtīga angļu un franču valodai, man no sirds sāp spekulācijas, kas nāk par sliktu latviešu jaunatnei.

Vai jūtat vēl kādas spekulācijas, kuras, kā jūs sakāt, nāk no valsts un vērstas pret krievu kopienai?

– Es ļoti mēģinu norobežoties no visām politiskajām spēlēm. Katrā ir kāds labuma guvējs. Mēģinu neanalizēt, darīt savu darbu un rūpēties par kultūru. Valodas nezināšana ir vienīgā tēma, kas man liek iekšēji raudāt. Apkārt ir tuvi draugu un paziņu bērni – jauki, attīstīti un gudri, bet krieviski nemāk pateikt nevienu vārdu. Kad jautāju, kāpēc, skatās uz mani lielām acīm un rausta plecus: kaut kā ar tiem krieviem... Pateikt ar vārdiem nevar, bet pamatdoma ir skaidra – tā valoda ir kaut kas sliktas, to nedrīkst mācīties.

Vai pirms četriem gadiem nebaidījāties riskēt, uz tik latvisku pilsētu kā *Kuldīgā* atdot repertuāru, kurā liela daļa izrāžu ir krievu valodā?

– Bažas un uztraukums bija, bet Maskavas Mazās Bronnajas kolektīvs un izrāde *Vilki un avis* bija ļoti augstas kvalitātes. Biju pārsteigta un gandarīta, kā kuldīdznieki visu uztvēra, pieņēma, ka valoda nebija barjera. Tas parādīja kurzemnieku inteliģences un atvērtības līmeni.

Atgādiniet – kurš kuru atrada pirms festivāla *Kuldīgā*!

– Tiku iesaistīta starptautiskā projektā, kas bija plānots šeit. Biju starpniecība starp ārzemēm un Latviju. Projekts izgāzās otras puses dēļ, jo tā solījums *Kuldīgā* nepildīja. Tad novada dome pie mūsu Skatuves mākslas producentu fonda nāca ar jautājumu, vai mēs nevarētu piedāvāt savu koncepciju festivālam. Mēs piedāvājām, dome pieņēma, un mēs uztaisījām. Šis festivāls ir pielāgojams jebkurai vietai, kas vēlas kultūras piedāvājumu attīstīt. Bet mēs esam iemīļējušies *Kuldīgā*.

Arī Snēpelē – mācības pēc Montessori* metodes

Kopš septembra Vilgāles pamatskolas Snēpeles filiālē bērni zināšanas apgūst pēc Montessori metodes. Kā secina piecgadīgo un sešgadīgo audzinātāja Iveta Plēgermane, pirmsskolas audzēkņiem ar jaunajiem mācību materiāliem darboties ļoti patīk.

Dienā, kad Snēpeles bērnu dārzu apciemojām, mazuļiem bija brīvdiena, jo remontdarbu dēļ muižā nebija elektrības. Te ir 20 bērnu no Snēpeles un Raņķu pagasta, trīs audzinātājas, auklīte un virtuves strādniece. Telpas iekārtotas muižas lielajā ēkā. Pusdienas tiek vestas no Vilgāles.

„Gandrīz gadu šo metodi cītīgi apgūstam pašas. No Vilgāles pamatskolas mums atveda dažādus materiālus. Sapratām, ka parastās rotaļlietas jānoliek prom un jāsāk strādāt ar šiem,” saka Iveta. Visas brīvdienas audzinātājām paiet mācoties: „Pirms kursiem mums pašām nebija skaidrs, kas ir šī metode, bet tagad to saprotam aizvien vairāk. Tajā zināšanu apguve apvienota ar praktiskām iemaņām. Bērni mācās aizsiet karpju auklas, aizpogāt pogas, mazgāt veļu, tīrīt apavus, rīvēt burkānus, paši uzklāj pusdienu

Vilgāles pamatskolas Snēpeles filiāles audzinātāja Iveta Plēgermane rāda garšu pudelītes. Ar tām bērni var atpazīt saldo, sāļu, rūgtu un skābu garšu.

galdu... Viņi reizē spēlējas un dara dzīvei vajadzīgus darbus, kas ļauj būt patstāvīgākiem.

Bērniem ļoti patīk dažas spēles. Tās lielākoties ir no dabiskiem materiāliem, piemēram, koka. Ir daudz beramu lietu, darbošanās ar ūdeni. Tiek nodarbinātas visas maņas. Maniem bērniem visvairāk patīk tās spēles,

kurās kaut kas jādara aizvērtām acīm, piemēram, jāatpazīst garša: rūgta, saldo, sāļa un skāba. Tad tāda pati garša jāatrod. Arī smaržām ir šāds komplekts. Citās ar tausti jāatrod līdzīgas struktūras materiāls.

Mums nav programmas, bet ir mapes, kurās aprakstīts, ko ar katru mācību materiālu var

panākt. Vispirms piedāvājam nodarbības, pēc tam to dara bērni. Šos materiālus iepazīstam pašas, un arī bērni tos apgūst. Jāmācās vēl apmēram pusgadu.”

Protams, lielajiem jāapgūst valsts noteiktā programma, lai sagatavotos skolai, bet arī to varot panākt ar Montessori metodēm.

* **Montesori metode** ir pedagoģiska pieeja, kuras pamatā ir bērnu vajadzību vērošana visās fiziskās un psiholoģiskās attīstības stadijās. Pedagoģa galvenais uzdevums ir palīdzēt bērnam visu darīt pašam, sniedzot jaunatklāsmes prieku. Mācības notiek speciāli iekārtotā vidē, kurā ir pieci materiālu bloki: praktiskās dzīves, sajūtu, matemātikas, valodas un kosmiskās audzināšanas.

Montesori metodei paredzēti īpaši mācību materiāli.

Kas jauns muižā

Praktisko nodarbību cikla *Radoši, praktiski, interesanti un arī sāīgi* kārtējā nodarbība bija veltīta tam, kas notiek Snēpeles muižā, jo pat daudzi pagasta iedzīvotāji nav bijuši to apskatīt.

Raimonda Vilmane (vidū) stāsta, kā ekspozīcijai muižā vāktas vēstures liecības par Snēpeles skolu.

Kultūras nama vadītāja Raimonda Vilmane vispirms dalībnieces veda uz nesen iekārtotajām telpām – baroneses būduāru un aptieku, jo baronese bijusi zāļu sieva. Nākamais objekts bija vēstures istaba, kas iekārtota kā atmiņu klase, bet blakus telpā var apskatīt visu, ko izdevies savākt no skolas vēstures.

„Skolas slēgšana bija sāpīga mums visiem – gan skolotājiem, gan skolēniem un vecākiem. Mans mazdēls Matīss bija pēdējais skolēns, jo trīs dienas pirms 1. septembra no diviem pirmklasniekiem palika viņš viens,” stāsta R. Vilmane.

„Telpā aiz vecās skolotāju istabas vēstures entuziasti bija savākuši materiālus. Jau tad bija doma par skolas vēstures ekspozīciju. Muzejs ir pārāk nopietna lieta, bet atmiņu klase – tas gan bija iespējams. Pagājušajā ziemā sākām meklēt, ko vien par skolu var atrast.

Izmeklējām bēniņu, pagrabu un skapju stūrus. Vienu telpu bijām iecerējuši kā mācību klasi ar albumiem, stundu sarakstu, tāfeli, vecajiem soliem, bet otrajā izlikām visu, ko bijām atraduši par visiem mācību priekšmetiem. Soli ir dažāda vecuma, lieluma un izskata – visi, ko atradām. Remontēt palīdzēja vietējie galdnieki. Ļoti gribējām atrast kādu veco koka solu, kuram mala bija paceļama, bet neizdevās. Atradām interesantas lietas – skapi ar ķīmijas kabineta kolbām, putnu izbāžņus, skolotāja Ināra Ozoliņa nezin kā bija saglabājusī tāfeli ar burtu kabatiņām.

Vasaras sākumā, kad te viss bija salikts čupu čupām, palīdzēt pieteicās vēsturniece Sanita Krastiņa-Ūše, kura šajā skolā mācījusies. Viņu tas ļoti interesēja, un pēdējos punktus uz i ar savu pieredzi pievienoja viņa.”

Brīva stundiņa mammām, jautra bērniem

Pagājušo ceturtdien Raimonda Vilmane pirmo reizi uz jautru pasākumu *Čības kājās, un mammas paliek mājās... aicināja mazos snēpelniekus.*

Tādu brīvo stundiņu mammām iecerēts rīkot reizi mēnesī, katru veltot īpašam tematam. Pirmais pasākums – par zaķiem. Tika lasīta pasaka, visi skatījās multiplikācijas filmu par zaķi un ābolu maisu, ēda popkornu, sēžot uz spilveniem. Tika taisītas zaķu ausis no rudenīgām lapām, notika jautrošanās, kamēr mammas atnāca pakaļ.

Vasaras un rudens darbi

Nobruģēti celiņi pie muižas un taka no muižas uz ceļu, pielikta marga trepītēm – tā par šīs vasaras darbiem saka pagasta pārvaldes vadītāja Aiga Bulava.

Atjaunotās takas pie Snēpeles muižas, trepes ieguvušas margu.

Vēl šovasar labots Mazsāliju ceļš, kur ielikta caurteka un uzbērtā grants. Vindenieku kalnam un ceļam uz Turlavu noņemts apaugums. Greiderēt nācies daudz. „Arī šobrīd vajadzētu, jo bedres ir ļoti lielas. Diemžēl tagad tas nav iespējams – par slapju. Nākas nogaidīt, lai ceļi mazliet apžūst,” skaidro A. Bulava.

Lappuse tapusi ar Kuldīgas novada pašvaldības līdzfinansējumu.

Uzvar lietuvieši, bet kauss paliek Latvijā

Jūrkalnes festivālā jūras makšķerēšanā no krasta un Latvijas Čempionāta tautas klasē savā konkurencē uzvaras laurus plūkusi komanda no Lietuvas, tomēr ceļojošā kausa līdzvešana tai gājusi secen.

Copes čempionāts, aizsācies kā tautas festivāls, kurā spēkus var izmēģināt ikviens jūras makšķerēšanas cienītājs, norisinājās jau deviņi reizi.

79 KOMANDAS

Šogad pieteikusies 81 komanda, bet uz starta sestdienas rītā izgāja 79. Tiem Jūrkalnes ciemiņiem, kuri saulaino laiku izmantoja, pastaigājoties gar jūru, no stāvkrasta pavērās iespaidīgs skats – zivju ķērēju rinda stiepās līdz pat Rīvas ietekai jūrā. Starp dalībniekiem bija gan rūdīti badapātāgu pavēlnieki, gan iesācēji: vīri, dāmas, bērni. Kā pēc tam atzina dalībnieki, vislabāk butes ķērušās tieši no rīta. „Pirmā stunda bija izcilā!” stāsta Jānis, kurš atbraucis no Dundagas. „Likās, ka butes pašas lec krastā. Bet tad pamainījās laiks un straume, un nu nākas cīnīties ar zālēm – zivju nav.”

Lai arī bija viesi no Lietuvas, vistālāko ceļu uz Jūrkalni mērojuši *Kimlaki* no Valmieras. Rikotāji vērtēja komandas ne vien pēc loma, bet arī atraktivitātes un citiem kritērijiem. Pie speciālbalmām tika *Brāčkas* – par pirmo noķerto buti, komanda *EX J2V* – par speciālvīvi jeb 460 gramu vimbu, bet *Tā trakā lapsa, kas visu apēd* – par oriģinālāko nosaukumu. Ja kāds vīrs biežā kombinēzona būtu uzvilcis balerīnas svārkus, pārsteiguma balva būtu garantēta.

AIZVIEN ATBILDĪGĀK UN BEZ BLĒDĪBĀM

„Mēs cenšamies sacensības padarīt in-

Jānis no Dundagas ar tikko izvilktu lomu.

teresantas ikvienam,” skaidro galvenais tiesnesis Egils Draudiņš. „Vieniem svarīgs rezultāts, citi vienkārši izbauda kopā būšanu un dienu svaigā gaisā.” E.Draudiņš arī uzsver, ka katru gadu makšķernieki kļūst aizvien atbildīgāki gan pret vides saudzēšanu, gan zivju resursiem. Proti, nav noslēpums, ka mēdz piekerties arī tādas butes, kas nav lielākas par cilvēka plaukstu. Tās tiek maksimāli saudzīgi atbrīvotas.

Kārotais visiem nenāca viegli, jo, kā klātienē novēroja *Kurzemnieks*, vienā sacensību sektorā dalībnieki krastā ik pa brīdim izvilka kādu zivi, bet pārdesmit metru tālāk citi palika tukšā. Bez nevienas zivs palika 11 komandas. Loma svēršana pludmalē sākās piecos vakarā.

„Savulaik uzskaitē notika krietni vēlāk, kad jau bija tumšs,” skaidro festivāla rīkotājs un tiesnesis E.Draudiņš. „Tad sapratām, ka tumšā ļoti grūti izsekot līdzī tam, vai dalībnieki pa kluso nešmauc pakal pēc jau sagatavota loma un nekrāpjas.” Pagātnē bijuši gadījumi, kad makšķernieki

atbrauc ar iepriekš saķertām zivīm, kuras pēcāk paņem no auto vai norok krasta tuvumā. Šogad svēršana notiek gaišā laikā, un dalībnieki nedrīkst pludmalē pamest, kamēr loms nav fiksēts. Ja tas nav izdarīts, var piešķirt diskvalifikāciju.

ŠOREIZ ATDOD MĀJINIEKIEM

Visveiksmīgākie izrādījās ciemiņi no Lietuvas – komanda *Gramzas*, ko pārstāvēja Raimonds Gudaitis un Arturs Daugeļa, kopvērtējumā iegūstot pirmo vietu ar 10,49 kg lomu. Otrajā un trešajā vietā palika Latvijas komandas *Esam klāt* (Gints Erenbota un Dainis Daude ar 8,74 kg) un *KMK 1* (Oskars Sproģis un Māris Grīnpukals ar 7,29 kg). Pēc rezultāta ceļojošais kauss, kas katru gadu tiek pasniegts uzvarētājiem, bija jāsaņem lietuviešiem, bet, tā kā šis ir Latvijas čempionāts, tiesneši nolēma, ka papildus medaļām un dažādām balmām to saņēma otrās vietas ieguvēji G.Erenbota un D.Daude. Tas viņu rīcībā būs līdz nākamā gada sacensībām, kad to nodos nākamajiem uzvarētājiem.

Alberta Dintera teksts un foto

Tukšs vēders nav sabiedrotais. Sacensību dalībnieki tiek pie siltām vakariņām.

Tiesneši uzskaita lomu.

Kad rokas no zivju svēršanas nogurušas, palīgos tiek ņemti stacionārie svāri.

Uzvarētāja – Lietuvas komanda *Gramzas* (Raimonds Gudaitis un Arturs Daugeļa). Otrajā un trešajā vietā Latvijas komandas – *Esam klāt* (Gints Erenbota un Dainis Daude) un *KMK 1* (Oskars Sproģis un Māris Grīnpukals).

Laši un taimiņi būs

Ūdenslīmenis Ventā ir cēlies, temperatūra gan vēl augsta, bet jau sākusies lašveidīgo zivju vaislas zveja, kas ik gadu notiek lieguma laikā.

Tas ļaus tāpēc, lai izaudzētu mazuļus un tos ielaistu atpakaļ upē, tā populāciju saglabājot. Pelču zivaudzēšanas vadītājs Valdis Plaudis stāsta, ka šogad plānots iegūt 60 lašu mammas un 45 tēviņus, kā arī attiecīgi 85 un 50 taimiņus. Tas ir aptuveni tikpat, cik iepriekš, jo ik gadu tiek izaudzēti un ūdenī ielaisti līdzīgs daudzums mazuļu. Zvejots tiek Ventpils novada Vārves pagastā. Zivaudzētava ir ilggadēja sadarbība ar zvejnieku saimniecību *Dunduri*, tomēr ik gadu

rikots konkurss, un arī šoruden vaislas zveja uzticēta šim partnerim. „Ventspils pusē Ventā ūdens līmenis mainās citādāk,” skaidro zivkopis. „Ja pūš vēji no jūras, no turienes ūdens tiek sanests upē. Ja straume mainās, tad Lietuvā kārtīgi jānolīst, lai arī lejtecē būtu augsts līmenis. Lasis parasti sāk nārstot ap 24.–26. oktobri. Tādu lielu lietu vēl nav bijis, līdz šim migrācija vairāk novērota mazajās upēs, bet nu kustība sāksies arī Ventā. Mūsu zvejnieki jau

sākuši ķert. Vēl gan ūdens nārstam par siltu. Ir vīrs desmit grādiem, bet lašiem un taimiņiem vajag zemāku – septiņus astonus. Bet laiks vēl ir, un laši būs. Ap 60% noķerto ir iezīmēti, tāpat audzēti Pelčos, un tas nozīmē, ka mūsu darbs nav veltīgs. Turpmāk visus mazuļus, izlaižot savvaļā, iezīmēsim. Pēc tā var redzēt mākslīgi audzētā un dabiskā nārsta proporcijas.”

Daina Tafelberga

MAKŠĶERNIEKU STĀSTS

Drošs var kļūt nedrošs

Pieredzējušā makšķernieka Arņa Herca krājuma ir gan patikami interesantas epizodes, gan mazliet biedējoši stāsti, kas kā vienmēr beidzas laimīgi.

Līņu pieciši

Viendien Arnis tāpat vien aizstāģājis līdz upei atpūsties dabā un pie reizes pamēģināt makšķerēt, neko daudz necerot. Lemet vienreiz – jau drīz norautās. Makšķernieks veļ ārā un uz āka redz līni. Nosver – divi kilogrami. Met otrreiz – pēc mirkļa atkal līnis un atkal tikpat smags. Met trešo reizi – tas pats. Tā piecas reizes pēc kārtas, un visi pieci līņi svēruši precīzi divus kilogramus. „Laikam no viena metiena,” nosmej makšķernieks. „Pat diviņi neizaug tik precīzi vienādi. Knapi pusstundu makšķerēju, kad jau jāiet mājās, jo limits izsmelts.”

Pēkšņi pārsprāgst

Citreiz Arnis nokļūvis teju vai briesmās. Tas bijis pirms daudzziem gaumiem, kad makšķernieki uz copi bieži devušies ar piepūšamo gumijas laivu. Tagad tādas peldlīdzekļus ūdeņos reti vairs redz: „Tā bija veca, jau diezgan padīlusī divdaļīga laiva, katrai daļai savs ventilis. Braucām pa Ventu divatā ar draugu. Mēs bieži devāmies tādos copes izbraucienos. Parasti es biju priekšā un airēju, draugs aizmugures daļā. Bet tajā reizē samai-

nijāmies vietām. Pēkšņi priekšējais gals pārsprāga, un draugs mudīgi uz manējo – gandrīz klēpī iesēdās. Labi, ka gaisis izplūda tā lēnām, citādi, nedod Dievs, būtu aizgājis pa burbuli! Bija rudens laiks kā tagad. Ūdens auksts – par roņiem galīgi negribējās kļūt, lai gan bijām jauni un varejām arī izmēģināt peldi ar visām drēbēm. Ieraudzījām salīņu, kaut kā līdz tai aizkūlāmies. Nedaudz pamakšķerējām un taisījāmies mājās, ņemot vērā to, ka upes pārvarēšana ar puslaivu ir riskanta. Tukšo galu sarullējām uz augšu – sanāca tāds mazs un amizants gumijas pūslis. Lēnām airējāmies uz krastu, bet noturēties nebija viegli, jo

divdaļīgo laivu nav paredzēts izmantot pa daļām. Airēšana ļoti nestabila, tomēr līdz krastam aizkūlāmies un – pilnīgi sausā!”

Vēl tagad Arnis nezina laivas pārsprāgšanas iemeslu. Filmās bieži rāda, kā makšķernieks pats iemet āķi savā gumijas laivā, bet viņi savus zvejas rīkus tad vēl nebija izvilkuši. Gadās, ka pūslis piepūpēts par daudz, uzkarst un sprāgst, bet toreiz tas nav bijis iemesls. Vēlāk, tukšo galu apskatot, ne līdzākas zobi, ne cita ūdens plēsējdzīvnieka kodiena pēdas netika manītas.

Daina Tafelberga
Ineses Slūkas zīmējums

VIRTUVĒ

Katrīna Spuleniece-Aišpure, uztura speciāliste

Zivju ēdieni

ZIVS GRIEKU GAUMĒ

Vajadzēs: 400 g jūras zivju, 3 vidēja lieluma burkānus, 3 sīpolus, tomātu mērci, eļļu cepšanai.
Kā pagatavot. Zivi izvāra, atdzesē, atdala no asakām. Burkānu sarīvē uz rupjas rīves, apcep eļļā. Sīpolus sagriež plānās ripiņās, apcep zeltainus. Burkānus ar sīpoliem un zivi sajauc kopā, pievieno tomātu mērci, katliņā uz mazas uguns pasautē 15 min. Atstāj pa nakti ievilkties.

KVINOJAS UN ZIVJU PLĀCENĪŠI

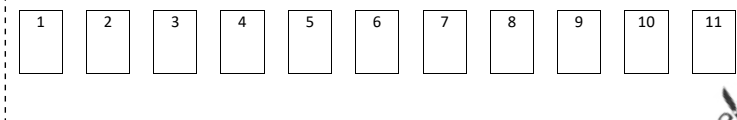
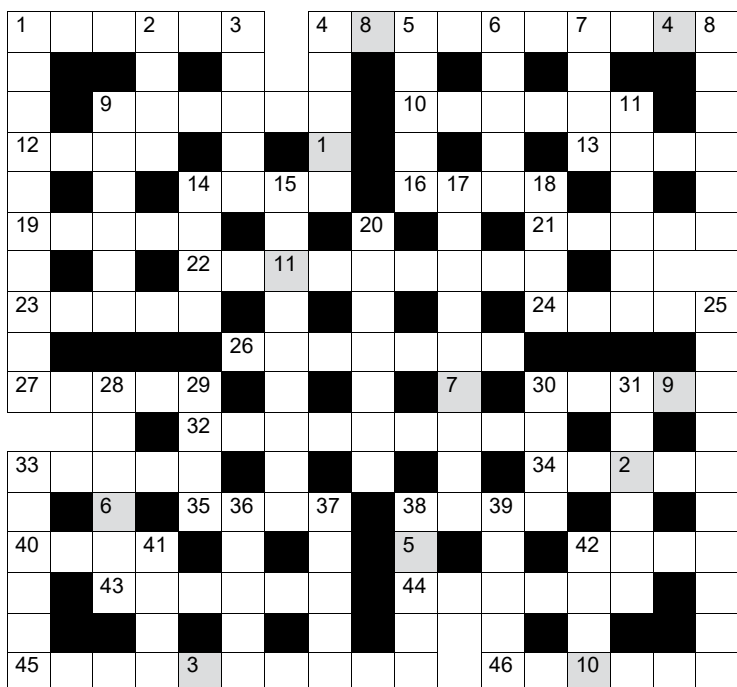
Vajadzēs: 350 g maltas zivs (jebkādas samaltas zivs bez asakām), 200 g kvinojas, 80 g rīvmaizes, 4 olas, 1 sīpols, pētersīļus, sāli, piparus, eļļu cepšanai.
Kā pagatavot. Kvinoju ber katliņā, pievieno ūdeni un šķipsniņu sāls un gatavo pēcinstrukcijas. Vajag nevis izvārt pilnībā, bet atstāt pusgatavu. leber bļodā un atdzesē. Piejauc zivs masu, rīvmaizi, sagrieztu sīpolu un zaļumus, olas, sāli un piparus. Veido nelielus plācenišus, ko cep uz pannas sakarsētā eļļā. Ja vēlas liesākus, tad liek uz plāts, kas izklāta ar cepamo papīru, un cep cepeškrāsnī.

RENĢU SACEPUMS AR KARTUPELIEM

Vajadzēs: 700–800 g renģu, 100 g cauraugušas kūpinātas gaļas, 800 g kartupeļu, 2 sīpolus, 1,5 glāzes piena, 1 olu, 1,5 ēd.k. miltu, 1,5 ēd.k. rīvmaizes, 1 ēd.k. sviesta, sāli, maltus melnos piparus.
Kā pagatavot. Zivis iztīra, izņem asaku, uzkaisa sāli un noliek ledusskapī uz 30 min. Gaļu sagriež plānās šķēlēs, liek cepamtraukā. Virsū liek plānās šķēlītēs sagrieztus kartupeļus, pārber ar sāli un pipariem, tad pārklāj ar zivju kārtu. Turpina ar kartupeļiem un zivīm, kamēr trauks pilns, un pēdējai kārtai jābūt kartupeļiem. Miltus sajauc ar olu, pienu, sāli un sasmalcinātiem sīpoliem. Maisījumu pārlej sacepumam, pārber ar rīvmaizi un sviesta gabaliņiem, cep cepeškrāsnī apmēram 40 minūtes.

KRUSTVĀRDU MĪKLA

Veidojusi Daina Skribāne.

Risinājumu gaidām līdz 30. oktobrim.

Horizontāli: 1. Amerikāņu rakstnieka Dž.Londona (1876–1916) romāns ... *papēdis*. 4. ASV mazākais štats. 9. Vingri, iznesīgi. 10. Strauji ielikt. 12. Fotografija. 13. Aitas (poēt.). 14. Nīlas pieteka. 16. Neliela, apaļa čūliņa uz mutes gļotādas. 19. Dienesta pakāpes. 21. Viengadīgs graudzāļu dzimtas lopbarības augs. 22. Kalnu virsotne Andu kalnos (D-Amerika). 23. Pirmais tumšādains ASV prezidents (dz. 1961. g.). 24. Mūzika ar arāļu dzimtas liānveida krūms ar tvērējsaknēm. 26. Ārstniecības iestāde. 27. Godpilna popularitāte. 30. Amerikāņu rūpnieks (1863–1947), kurš 1903. gadā Detroitā nodibināja autobūves kompāniju. 32. Īpašuma atdošana agrākajam īpašniekam. 33. Mācēt. 34. Banknotes, monētas. 35. Matemātikā – taisnes ar noteiktām īpašībām. 38. Dīgli, kas izdīguši no sēklām, bumbuļiem. 40. Joku luga. 42. Radīt skaļas, stieptas, dobjas bals skaņas (par dabradžu dzimtas dzīvniekiem). 43. Tārņveidīgo kārtas putni. 44. Stūrainas formas priekšmeti kaut kā ievietošanai (ar sānu malām, dibenu un vāku). 45. Intīmas attiecības, noskaņojums; tuvība. 46. Apcietinājums.

Vertikāli: 1. Viens no četriem ASV prezidentiem, kura portrets izcirsts Rašmora kalna klintī (Dienviddakotā, ASV). 2. Galda spēle. 3. Auksts. 4. Pirmā amerikāņu sieviete kosmonaute (dz. 1951. g.). 5. Skaista, pievilcīga. 6. Iemainīt. 7. Lauvenes vārds Dž.Adamsones grāmatā *Dzimusi brīvībai*. 8. ASV lielākais štats. 9. Laika mērvienība. 11. Spiedīgs karstums. 14. Nelieli rožu dzimtas koki vai krūmi, izplatīti Kaukāzā, Āzijā un Irākā. 15. Metenis. 17. ASV politiķis (1706–1790), kura attēls ir uz 100 dolāru banknotes. 18. Lapu koks. 20. Ātras daudzvietīgas pasažieru lidmašīnas. 25. Apkampties. 28. ASV prezidents (1735–1826), kurš pirmais pārcēlās uz dzīvi Baltajā namā. 29. Latviešu tēlnieces Dumpes (dz. 1933. g.) vārds. 30. Līdzjutēji, pielūdžēji. 31. Karpu dzimtas saldūdens zivis. 33. Viena no indiāņu tautām Amerikā. 36. Antonīms vārdam *dziļi*. 37. Nākamā aiz piektās. 38. Cilvēks, kurš pieskata mazu bērnu. 39. Sainis. 41. Daudzgadīgi mazlēpju dzimtas ūdensaugi. 42. Sieviete, kura apzināti nesaka patiesību.

Pareizā atbilde: GREZNOTIES.

Atbildes

Horizontāli: 3. Cirks. 8. Sijāt. 9. Pakas. 10. Patrioti. 12. Mikstūra. 14. Mūks. 16. Avots. 19. Madona. 22. Pelmeņi. 23. Rokraksts. 24. Labradori. 26. Lēciens. 28. Vistra. 30. Gints. 32. Aust. 34. Zemūdene. 36. Dinamīts. 38. Atēna. 39. Vakar. 40. Reiss.

Vertikāli: 1. Diet. 2. Kālis. 4. Indigo. 5. Kurmis. 6. Lauska. 7. Ragū. 11. Asūne. 13. Runāt. 15. Samirkst. 17. Veidot. 18. Tūristi. 20. Dakšiņa. 21. Skalot. 25. Apine. 27. Nēsāt. 29. Rudens. 30. Gremde. 31. Nodoms. 33. Kazas. 35. Moto. 37. Īsas.

Pareizi atbildējuši: Eduards Silkalns, Vilnis Bēniņš, Bruno Mekšs, Gunta Vāciete, Velta Višņevska, Ojārs Silkans.

Atminējumu, izgrieztu no laikraksta (ne kopētu), sūtiet uz redakciju *Krustvārdu mīklu konkursam, Kurzemniekam* 1905. gada ielā 19, Kuldīgā, LV-3301, vai iemetiet redakcijas vēstulju kastītē!

Oktobra, novembra uzvarētājam dāvana gādāta sadarbībā ar salonveikalu Akcent's.

MANA AIZRAUŠANĀS

Starp dzintaru un akmeņiem – rotu pasaulē

Piecus gadus kuldīdzniece VITA TREILONE par sirdslietu sauc rotu darināšanu. Azarts neesot mazinājies – katru reizi viņa tās veidojot arvien sarežģītākā tehnikā.

Daļa no Vitas rotām.

„Nenojautu, ka rotu gatavošana tā aizraus. Tāpat nenojautu, ka man ir tik liela pacietība. Bez tās neiztik,” saka Vita Treilone.

Šobrīd nodarbe mazliet nolikta malā, jo Vita dodas uz darbu Kuldīgas sociālā dienesta centrā, kur cilvēkiem ar garīgajiem traucējumiem māca rokdarbus. „Katrai nodarbībai jāsatavojas, jāizdomā, ko veidosim, kādus materiālus izmantosim,” stāsta V.Treilone. „Bet agrāk, kad laika bija vairāk, rotas darināju vismaz četras piecas stundas dienā, un nekas cits nespēja manu uzmanību piesaistīt.”

SĀKA AR KURSIEM

Vaļasprieks aizsācies pirms pieciem gadiem, kad bērni bija izauguši un Vita vēlējusies rast kādu tīkamu nodarbi. Nolēmusi pamēģināt veidot rotas, jo tolaik šādus kursus vadījusi Ilze Filippova. „Viņa iemācīja pamatus, to, ar kādiem materiāliem var strādāt, apgūvām arī dažādu lietu apdarināšanu,” atceras V.Treilone. Sākumā tapuši vienkārši darbi. „Tagad ir vēlme katru reizi pamēģināt ko grūtāku. Darīnu dažādas rotas: krelles, rokassprādzes, piespraudes, auskarus, gredzenus, arī rotu komplektus.”

ĻAUJAS VISĀDĀM IDEJĀM

Uz jautājumu, kur smēlas idejas, Vita atbild: „Radošums man ir no tēta – viņš bija talantīgs, tikai trūka laika darboties, jo viņš bija mežsargs un lielāko daļu laika pavadīja mežā. Man rotas top pēc vajadzības. Ir reizes, kad ievajagas kaut ko uzmundrinošu vai arī jādodas uz balli, bet pie kleitas neviena rota īsti neder. Taisu pati.”

Vitai patīk strādāt ar akmeņiem,

Koku pavēni sēž plastmasas vīriņš.

Krelles no akmeņiem, kas apdarinātas ar plānu stieplīti.

Šajās krellēs gliemežvāka kuloniņu papildina dažādu krāsu pērles.

papildus izmantojot dažādas pērļītes. „Bet, beidzot kursus, no plānas stieplītes notamboņēju platu rokassprādzi, vidū iestrādājot dzintaru. Varētu to nodēvēt arī par diplomdarbu (smejas). Ļaujos dažādiem izaicinājumiem. Jūras kras-tā atradu interesantas formas gliemežvāciņu. Nolēmu, ka tas būs kuloniņš, pašas krelles savirknēju no dažādu krāsu pērļēm. Uz lina auduma no pērļītēm un ar stieplītēm apdarinātiem dzintara gabaliņiem izveidoju fēniksu. Mājās ar darinājumiem stāv vesela kas-

te. Darbus arī dāvinu. Es rotas uzlietu ne tikai svētku reizēs, bet arī ikdienā – tad pašai ir *feinā* sajūta.”

Šī gan nav vienīgā Vitas aizraušana: „Vēl man ir niķītis no iztukšotām plastmasas piena kannām, kuras arī mest negribas, veidot dažādas figūras. Lai formu vieglāk izveidot, kannas lieku plastmasas maisiņos. Ir tapis putns, ponijs un arī onkulītis.”

Inta Jansone
Vitas Treilones arhīva un Lailas Liepiņas foto

VALODNIEKS

Kurzemnieka konkursā tiek publicēti izteicieni un jēdzieni. Precīzāko skaidrojumu autori (var pievienot arī piemēru pilnā teikumā) ik pēc trim mēnešiem saņems balvīņu.

Ko nozīmē teiciens *Sezam, atveries!*?

Atbildes līdz 30. oktobra 12.00 sūtīt e-pastā: redakcija@kurzemnieks.lv!

Atbilde

Ingars Neimanis skaidro: „Teicienu *līdz kaulu smadzenēm* lieto tad, kad grib pateikt, ka kādam vai kādiem visā savā būtībā piemīt raksturīgas īpašības vai zināšanas kādā sfērā jeb nozarē. Līdzīgā nozīmē lieto arī tad, kad grib pateikt, ka kāds vai kādi ir pilnīgi pārliecināti par saviem uzskatiem, par savu izturēšanās stilu, piem., par partijas uzskatiem utt. Anatomiski kaulu smadzenes ir mīksti audi, kas atrodas kaulu dobumos, tāpat tik dziļi un noslēgti, cik vien tas ir iespējams. Piem.: „Jūs esat pedagogs līdz kaulu smadzenēm, Jūs, iespējams, esat dzimis skolotājs.” (A.Čehovs, *Skolotājs*). „Bet intelektuālais Karzanovs vienmēr ir inteliģents līdz kaulu smadzenēm, un pat viņa asums vispār nav rupjība, bet gan ārkārtīgi izteiktas sāpes kopīgā iemesla dēļ.” (M. Koļesņikovs, *Altūnina izotopi*).”

Anita Eglīte zina teikt, ka šis teiciens nozīmē „pa īstam, ar visu savu būtību, dziļi un patiesi”.

Konkursu atbalsta Micrec.lv

Ceļojumi dziesmām pa pēdām

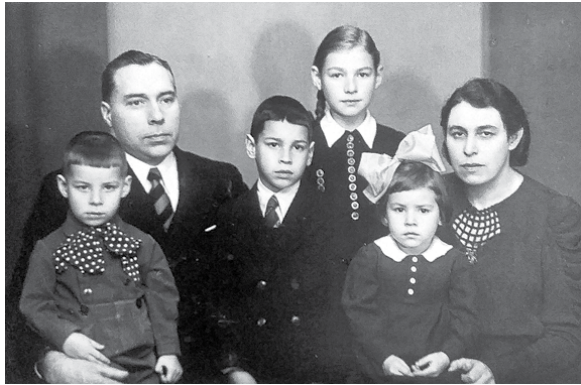
Trešais stāsts. Ansis Bergmanis

Šoreiz stāsts par ārstu Ansi Bergmani, kurš 20. gadsimta 20. gados pierakstījis tautas dziesmas, kas tolaik dziedātas Ēdoles pusē. Starp citu – viņa dēls Andris Bergmanis bijis ārsts Kuldīgā.

Laikam jau šad un tad tā notiek – kāds, īpašas sajūtas vadīts, izdara ko tādu, kas tobrīd citus neuzrunā. Tas var notikt nevaļas dēļ, varbūt kādu no mums neatkarīgu blakusapstākļu vai pārpratumu dēļ. Tomēr, tomēr... ja kāds darbs paveikts ar lielu sirds mīlestības enerģiju un šī mīlestība nav veltīta tikai sev vien, izdarītais nepazūd. Pēc lielāka vai mazāka laika sprīža tas atkal iemirdzas. Tā tas, manuprāt, ir ar ēdolnieka Anša Bergmaņa (1899–1966) veikumu.

STUDĒ PAR ĀRSTU, PIERAKSTA DZIESMES

A.Bergmanis pieder pie tiem ne pārāk daudzajiem sava pagasta ļau-

Ārsts Ansis Bergmanis, kurš 20. gadsimta sākumā pierakstījis Ēdoles tautas dziesmas, kopā ar ģimēni: sievu Veru, bērniem Māru, Andri, Rūtu un Juri (dvīņi sēž vecākiem klēpī).

dīm, kuri pēc Pirmā pasaules kara ieguva augstāko izglītību. Ansis Rīgā studēja medicīnu, bet agras jaunības gados pierakstīja savā pusē dziedātās tautas dziesmas.

Te mazs fragments no vēstules, ko 1936. gadā viņš nosūtījis Latviešu Folkloras krātuvei (LFK): „Še esmu aprakstījis visas tās tautas dziesmes, kas pirms apmēram 10 gadiem Ēdolē bijušas pazīstamas un tikušas dziedātas...” Visa

lielā daļa šo dziesmu uzrakstīta laikā no 1921. līdz 1923. gadam (...) savu vecāku mājās Ēdoles pagasta Tiltarajos (...), kur tolaik savas vecuma dienas pavadīja ap 70 g. vecais Jānis Anuzis (miris 1924. gadā) – liels dziesmu mīļotājs un arī labs dziedātājs. Būdami kopā i darbā, i atpūtā, dziedājām daudz, un tad arī atklājās, ka vecais Jānis zina daudz vecu, sen aizmirstu, bet jauku dziesmu. (...) Šai krā-

jumā uzņemtas vienīgi dziedamās tautas dziesmes (ko par tādām uzskatīju). Šeit nav uzņemtas ne pazīstamās, populārās mākslas dziesmes (piem., *Dažu skaistu ziedu, Mēness starus stīgo, Daugaviņa – māmuliņa*), ne arī tā sauc. ziņģes un kuplejas. Aprobežojos tādā ar tautas dziesmēm, bet tās uzrakstītas visas, arī vispārīgi pazīstamās un pat tās, kas tikai jaunākā laikā – pēckara gados – Ēdolē ienākušas, piem., *Trīs priedītes siliņā, Kad pārnāksi, bāleliņ, Trīs jaunas māšas*. (...) Šai krājumā atradīsies dažāda laba vēl neuzrakstīta t.d.z., kas vēlāk var būt noderīga variantu pēc, bet kopā ar visām pārējām viņas dod ainu par to, kādas tautas dziesmes vienā apvidū pazīstamas. Pieļikumā: 120 dziesmes un saraksts.” (LFK, [1578]. 1-154).

RŪPĪGS DARBS

Interesanta piezīme ir pie dziesmas *Rīga dimd*: „...pēdējā laikā itin

bieži dziedāta.” No sirds cienot mūsu folkloras vācējus – dižgarus Jurjānu Andreju un Emīli Melngaili, jāsaka, ka pat viņi nav darījuši tā kā šis jauneklis – topošais mediķis. Pie katras dziesmas A.Bergmanis pierakstījis, no kā viņš to dzirdējis, no kurienes dziedātājs pagastā ienācis (ja nav bijis ēdolnieks), vai dziesma ir dziedāta bieži, aizmiršta, sen dziedāta, bet aizmirsta utt. (Ansis tās pierakstījis pārsvarā no J.Anuža, bet figurē arī citi uzvārdi).

Un dziesmas ir ļoti skaistas – daudzas ar senatnīgu skanējumu. Ja es runātu ar profesionāliem mūziķiem, es teiktu – ar doriskās vai miksolīdiskās skaņkārtas iezīmēm. Bet, runājot vienkāršā valodā, tās ir melodijas, kas mūsu ausij šķiet nepierastas, tādas kā mazliet dīvaini skanošas. Šķiet – tur ir nepareizs tonis, loģiski gribētos citādāk. Bet ir tieši tā, kā neliekas pareizi! Un tad, vairākkārt klausoties, atklājas dziesmas senatnīgais skaistums.

Zane Jančevska, Latvijas Nacionālā teātra aktrise, folkloras kopas *Ēdol's ķist'* vadītāja
Anša Bergmaņa ģimenes arhīva foto

PRIEKĀ AVOTI

„Sirdslieta ir mana ikdiena”

„Prieku rada galvenokārt pozitīvas izjūtas, nevis materiālas lietas,” saka kuldīdzniece Amanda Gertnere, kura kā mūzikas skolotāja strādā vairākās darbavietās.

Mūzika

„Bez mūzikas nekur! Mana sirdslieta ir mana ikdiena. Pēc studijām Latvijas Mūzikas akadēmijā šogad atgriezos Kuldīgā. Mūzikas skolā strādāju par klavieru, kora klases un ritmikas skolotāju, bērnu un jauniešu centrā vadu popgrupu *Putas* un *Putiņas*, pašlaik vēl esmu mūzikas skolotāja Kabiles pamatskolā. Lielu prieku sagādā arī kolēģi, īpaši mūzikas skolā, kur mani ļoti silti uzreiz uzņēma kā savējo un kur palīdz visās situācijās. Tas iešanu uz darbu padara vēl patīkamāku.”

Lucia Voices

„Pirms pieciem gadiem izveidojām ansambli *Lucia Voices*. Ikdienā ar to nedarbojamies – katru decembri kopā ar kori *Cantus* dodamies uz Vācijas koncertēt. Visas esam Kuldīgas mūzikas skolas audzēknes. Mums patīk sanākt kopā, papļāpāt un uzdziedāt to, ko gribas pašām. Pagājušajā gadā sarīkojām koncertu arī Kuldīgā, un tad gan bija satraukums, jo jādzied tuvajiem cilvēkiem.”

Grāmatas

„Patika lasīt grāmatas man ir no vecmāmiņas, jo viņai mājās ir maza bibliotēka. Kad biju maza, viņa iedeva izlasīt romānu *Dziedoņi ērkšķu krūmā*, un kopš tās reizes šī ir mana mīļākā grāmata. Pašlaik ikdiena ir tik piepildīta, ka lasīšanai laika atliek maz.”

Dzīvnieki

„Ja dzīve nebūtu saistīta ar mūziku, es būtu veterinārārste. Man ļoti patīk suņi. Vecākiem ir bokšersuns Brenda, mums pašiem – miniatūrais taksītis. Mīlestība pret dzīvniekiem man ir jau no bērnības.”

Draugu bariņš

„Tā ir kā otrā ģimene. Draugi dzīvo un strādā katrs savā vietā un pilsētā, bet tradīcija ir kopā svinēt Jāņus un Jauno gadu. Šajā kompānijā garlaicīgi nav nevienu brīdi, un man paveicies, ka esam tik daudzi labi draugi.”

Ģimene

„Esmu ģimenes cilvēks – bez mājām un tuvajiem cilvēkiem nevaru. Mana ģimene ir tētis, mamma un māsa. Bet tagad man ir arī pašai sava: vīrs Kaspars un suņuks Bodijs.”

Krustdēliņš

„Māšas ģimene mūs izvēlējās par krustvecākiem dēliņam Tonijam, un viņš ir mūsu visu mīļums – nepilnus divus gadus vecs, ļoti aktīvs un runīgs. Viņam patīk dziedāt, dejot un spēlēt ar mašīnām. Ja māsa atsūta kādu video, kurā redzams Tonijs, varu to skatīties piecas reizes, un neapniks.”

Zumba

„Vēl man paveicies, ka māsa Agate māca dejot zumbu. Arī bez tās nevaru. Tā ir mūzika un deja – tur neļūtos kā sportā, jo tas nekad nav bijis tuvs.”

Lāsma Reimane,
Amandas Gertneres
arhīva un
autores foto

Meklēt saknes, kamēr vēl var

Kuldīgas bibliotēkā šomēnes bija iespēja tikties ar dzimtas vēsturnieku, rakstnieku Zigurdu Beinertu un uzzināt par viņa grāmatu *Ikvienam no mums ir vai ir bijis savs sapnis*, kas stāsta par Beinertu un citu dzimtu likteņiem un sakariem. Varēja gūt ieskatu dzimtas sakņu pētišanā, uzzināt par rīkiem, ar kuriem ikviens var gan dzimtas koku veidot, gan meklēt ziņas par tās pazudušajiem vai aizmirstajiem pārstāvjiem.

Klātesošo vidū bija arī grāmatā aprakstīto dzimtu locekļi, jo, kā pasmaida autors, „gandrīz vienmēr, pasākumā satiekot kādu cilvēku, izrādās, ka viņš vai viņa dzimta tur ir pieminēta”. Veidojot citu cilvēku ciltskokus, autors secinājis, ka tie kaut kā saistās ar viņa paša dzimtu.

„BET ES TO ZINĀJU”

Z.Beinerta pētījums tapis piecarpus gadus, un tajā minēta 51 dzimta, bet 37 dzimtām veltīta atsevišķa nodaļa, pieminēts ap 8000 cilvēku, izpētītas apmēram 11 paaudzes. Grāmatā ir 900 fotogrāfiju, krāsainās atsevišķi no melnbaltajām. Tā kā darbs domāts arī ārzemēs dzīvojošajiem, tā ir divās valodās: latviešu un angļu.

Autora sākotnējā dzimta bijusi Čugu dzimta ar ciltstēvu Bērtuli. Pirmais ciltskoks zīmēts jau 1975. gadā pēc tēva lūguma. Vēlme uzrakstīt šo pētījumu radusies pēc tam, kad vietnē *Facebook.com* māsiņas Antas lapā Z.Beinerts ieraudzījis dzimtas koku, kurā starp zināmiem radiem ieraudzījis nepazīstamus cilvēkus. Pēc tam Viļa Olava ciltskokā ieraudzījis sievas uzvārdu. Vēl viens impulss – Jāņa Poļa, Ingrīdas Gandolfi un Sigismunda Timšāna darbs *Pagātnes atspulgi*, kas uzskatāms par bibliogrāfisku retumu: „Tur minēts, ka tajā aprakstīto cilvēku tālākais liktenis nav zināms, bet, tā kā viņi saistīti ar manu dzimtu, es to zināju, tāpēc nolēmu uzrakstīt savu grāmatu.” Tā sāka ar Beinertiem, tālāk autors nonācis pie Kukaiņu dzimtas, pie Plutes (vēlākās Olavu, Krūmiņu) dzimtas. No intervētajiem cilvēkiem autors bieži dzirdējis jautājumu: „Kam tas vajadzīgs? Kam manas atmiņas būs interesantas?” Tomēr tieši tās satur daudz interesantu laikmeta liecību. Rakstot autors atcerējies daudzus tuviniekus, kuriem neko vairs nevar pasprāt, un domājis: „Kur es biju agrāk...”

Grāmatas nosaukums *Ikvienam no mums ir vai ir bijis sapnis* radies, iedvesmojoties no sievastēva gleznas, kurā attēlots cilvēka lielākais sapnis – lidot. Tāpat, pētot to ļaužu likteņus, kuri gājuši bojā Staļina represijās, autors sapratis, ka ikvienam bijis sapnis, kas tā arī netika piepildīts.

PA PLAUKTIŅIEM

Autors pēc izglītības ir inženieris, tāpēc viņam patīkot visu salikt pa plauktiņiem. Grāmatai ir trīs daļas. Pirmajā – dzimtu apraksti. Otrajā – atmiņas, dzimtu vēsture un biogrāfijas. Šeit var atrast informāciju arī par dzejnieka Viļa Plūdoņa attiecībām ar pirmo un otro sievu, autora tēva atmiņas, kā viņš Liepāju sargājis no PSRS karaspēka un kā izglābies no represijām.

Trešajā daļā – saraksti: cilvēki, kuri saņēmuši Latvijas valsts apbalvojumus, padomju represiju upuri 1937. gadā, 1941. un 1949. gadā izsūtītie, 1944. gada karagūstekņi utt. Interesanti, ka piemēram, Romāna Vanaga māte izsūtīta pat vēl 1953. gadā pēc Staļina nāves.

Savdabīgs ir tēvabrāļa dzejolis, kurā pieminēti visi dzimtas piederīgie: gan dzīvie, gan aizgājušie. Z.Beinerts iesaka izlasīt arī sava onkuļa Leo Beinerta ievadvārdus.

Dzimtas vēsturnieks, rakstnieks Zigurds Beinerts, tīkoties ar interesentiem Kuldīgas bibliotēkā, aicina pierakstīt radnieku atmiņas, kamēr tas vēl iespējams.

niekos, V.Plūdoņa muzejā. Sākotnēji autors naivi domājis, ka spēš savu pētījumu pabeigt jau 2013. gadā un tad iedot katram dzimtas pārstāvim. Tikai strādājot, sapratis, ka tas nav izdarāms.

IR ARĪ KĻŪDAS

Z.Beinerts Kuldīgā lūdza ziņot par grāmatā atrastajām kļūdām, un gandrīz uzreiz kāda klausītāja sāka pārnest, ka viņas dzimtā sajaukti gan dzīves gadi, gan vārdi. Autors atvainojās un piedāvāja informāciju precizēt. Cilvēku sniegtie dati pārbaudīti gan baznīcu grāmatās, gan dažreiz arhīvos. Bet par katru cilvēku arhīva izziņu dabūt nav iespējams, jo tas maksā pārāk dārgi.

Baznīcu grāmatās dažkārt esot kļūdas un nesakritības: miršanas datums norādīts, bet pārbaudot konstatēts, ka gadu skaits bijis mazāks vai lielāks. Vērojama arī vārdu nesakritība. Jāņem vērā laika skaitīšanas sistēma – vecais un jaunais stils. Baznīcu grāmatās rakstīti vecie vietvārdu nosaukumi, un dažreiz jāprāt lasīt arī vāciski vai vecajā drukā.

Tiem cilvēkiem, par kuriem Z.Beinerts kaut ko nav zinājis, viņš atstājis tukšas vietas vai rakstījis ap to un to gadu. Esot doma izdot tādu kā kļūdu labojumu. Autors atzīst, ka daudz kļūdu ir Pilsētnieku dzimtas aprakstā, jo tajā bijis grūti saprast, par kurām Edēm vai Jāņiem kurā brīdī tiek runāts.

DZIMTAS KOKA VEIDOŠANA

Otrajā daļā Z.Beinerts stāstīja par pētniecībā noderīgiem rīkiem. Dzimtas koku var zīmēt ar roku, izmantot īpašas interneta vietnes vai speciālas maksas datorprogrammas. Ar dažām klausītāji varēja iepazīties. Viena no programmām ir *Family Tree Maker*, bet tā ir maksas.

Aija Puzarele
Kuldīgas bibliotēkas
arhīva foto

Noderīgas interneta adreses

- www.myheritage.lv – bez maksas var ciltskokam pievienot noteiktu cilvēku skaitu, par katru nākamo jāmaksā
- www.geni.com – ir arī meklētājs, var atrast gan konkrētu cilvēku, gan saikni starp cilvēkiem
- www.lvva-raduraksti.lv – Latvijas Valsts vēstures arhīvs, pieejams reģistrējoties
- <https://nekropole.lv> – mirušas personas
- www.ciltskoki.lv – rokasgrāmata dzimtas vēstures pētišanai un ciltskoka izveidei
- Periodika.lv – Latvijas Nacionālā digitālā bibliotēka

DAUDZ SLAVENU VĀRDU

Autora vecāmāte pieder pie Freimaņu dzimtas no Kuldīgas. Tāpat no Padures puses cēlies vectēvs, par kuru Z.Beinerts smeļ: viņš esot augstdzimusi persona, jo, lai gan tas nav pierādāms, vectēvs, iespējams, bijis viens no Padures muižnieka ārļaulības bērniem.

Grāmatā sastopami arī daži Latvijas kultūras un politikas vēsturē svarīgi vārdi: Vilis Lejnīks (Vilis Plūdons), Eduards Liekna (Edvarts Virza), Elza Stērste, Andrejs Pumpurs, Ojārs Vācietis, Emīls Dārziņš, Vilis Olavs. Par pēdējo tiek stāstīts mazliet sīkāk – viņš kopā ar Jāni Čaksti Pirmā pasaules kara laikā vadījis bēgļu komi-

teju, un, ja ne viņa nāve 1917. gadā, tad, iespējams, tieši V.Olavs, nevis J.Čakste būtu bijis pirmais Latvijas prezidents. Vēl V.Olavs pazīstams kā pirmās Rīgas meiteņu komerciskolas dibinātājs. Hiršu dzimtas sievietes apprecējušas ar ievērojamām personībām: J.Čaksti, V.Plūdoni, A.Pumpuru, Matīsu Kaudzīti. Vecākā grāmatā minēta ir Vanagu dzimta, kuras pirmais zināmais pārstāvis ir no 1580. gada.

Autoru interesējusi arī viņa uzvārda cilme. Iespējams, uzvārdu došanas laikā Beinerts bijis dziednieks vai skolotājs. Uzvārdi parasti doti pēc māju nosaukumiem, rakstura īpašībām, profesijas. Interesants atklājums – autora dzimtā neviens latvietis ar vācisku uzvārdu nav cēlies no vāciešiem. Tādi uzvārdi ir muižkungu doti, bet ne tautības iespaidoti.

BEINERTU SALIDOJUMI

Viesis rādīja arī fotogrāfijas no dzimtas salidojumiem 2013. gadā un šogad. Tie parasti notiek Bauskas novada *Leje-*

Kuri būs labākie pastnieki?

Latvijas Pasts devīto reizi rīko konkursu *Mans pastnieks*, lai godinātu tos pastniekus un pasta nodaļu operatorus, kurus klienti atzinuši par uzticamākajiem.

Anketu var aizpildīt tiešsaistē <http://anketa.pasts.lv>, bet tās, ko aizpilda ar roku un nosūta ar jau samaksātu piegādi, ir ievietotas visos laikrakstu un žurnālu abonēšanas katalogos nākamajam gadam. Anketas var iesniegt līdz 31. janvārim.

3800 pasta darbinieku vidū strādā ap 150 profesiju pārstāvju, no kuriem vislielāko un visbūtiskāko daļu – ap 3000 cilvēku – veido pastnieki un pasta nodaļu darbinieki.

Konkurss par dūmu detektoru

No 1. janvāra katrā mājā jābūt ierīkotam dūmu detektoram, un Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests (VUGD) aicina 5.–12. klases skolēnus līdz 31. oktobrim piedalīties radošā konkursā.

Var iesūtīt video vai literāru darbu (dzeju vai prozu, piemēram, eseju, vai arī dziesmu), atainojot to, kāpēc dūmu detektora ierīkoša-

na mājoklī ir tik svarīga. Darbus var sūtīt pa pastu – VUGD prevencijas un sabiedrības informēšanas nodaļai, Maskavas ielā 5, Rīgā, LV-1050, bet elektroniski veidojot ar komentāriem jāiesūta e-pastā: prese@vugd.gov.lv.

Rezultāti tiks paziņoti 15. novembrī. Plašāk par nosacījumiem: www.vugd.gov.lv/lat/aktualitates/konkurss.

PĀRDOD

No Vācijas – **SEAT IBIZA**, 2010, 3600 eiro; **MERCEDES A class**, 2006, 2400 eiro. Tāl. 28728202.

KARTUPEĻUS: pārtikai par 20 centiem/kg; lielos nestandarta par 7 centiem/kg; lopbarībai par 5 centiem/kg. Tāl. 29338372.

Sausu, skaldītu meža **MALKU**. Tāl. 27885688.

Sausu **MALKU** maisos, kravās. Tāl. 26544462.

Skaldītu **MALKU**, rakstām kvītis. Tāl. 29428876.

Sausu **MALKU**. Tāl. 29254530.

PĒRK

AUTOMAŠINAS. Tāl. 25669128.

TRAKTORUS, PIEKABES, INVENTĀRU un vieglās **AUTOMAŠINAS**. Tāl. 26104984.

SIA PRIEDES AG pērk **CIRSMAS** un **MEŽUS**. Tāl. 26993794.

Craftwood PĒRK MEŽA ĪPAŠUMUS visā Latvijā, cena no 1000 līdz 10 000 EUR/ha. Samaksa darījuma dienā. Tāl. 26360308.

SIA PRIEDES AG par augstu cenu mežā pie ceļa iepērk visu veidu **APAĻKOKUS**. Tāl. 25445250, 26993794.

Z/s **SMAIDAS** pērk **MĀJLOPUS**. Tāl. 29437251, 28393052, 63341221.

ĀBOLUS sulai, transports pie klienta, tāl. 26284210.

PUPIŅAS, žāvētus **ĀBOLUS**, ķiplokus. Tāl. 29765478, 28361292.

DAŽĀDI

MODRA AUTOSKOLA rīko C kategorijas autovadītāju kursus. Sākums 28. oktobrī. Tāl. 26120089, 23071223.

Sertificēts **MEŽA TAKSATORS, STIGOŠANA, DASTOŠANA**. Tāl. 28358514.

Automatizēts pārvietojamais **GATERIS**. Tāl. 22186086.

VANNU RESTAURĀCIJA

T. 20605520

VAJADŽĪGI

SIA Micēni (51203057151) aicina darbā **LOPKOPI-TELKOPI**. Darbs maiņās pa četrām dienām. Bruto alga mēnesī 430 eiro. Atrodamijs Turlavā. Tāl. 26154695.

Alsungas novada dome (90000036596) aicina darbā Alsungas novada **IZGLĪTĪBAS DARBA SPECIĀLISTU**, 0,5 slodzes (tāl. informācijai 27273790, vairāk informācijas www.alsunga.lv). Darba samaksa: par 0,5 slodzēm 379,50 eiro mēnesī pirms nodokļu nomaksas.

LĪDZJŪTĪBA

*Reiz pienāk diena, nelūgta un skarba,
Kad dzīji, dzīji daudziem sirdis sāp.
/O.Skuja./*
Skumju brīdī esam kopā ar Marīnu ģimeni, dēlu zaudējot.
Inta, Silvija, Melita, Valda, Andra,
Sarmīte, Valija, Aija, Ilga

Par sporta pasākumiem, rezultātiem informējiet e-pastā: inta.jansone@kurzemnieks.lv

ORIENTĒŠANĀS SPORTS**Sadala titulus**

Gaida Šūpulnieka piemiņas sacensībās orientēšanās sportā V50 grupā notika tas, kas vēl nebija pieredzēts: vienādu laiku uzrādīja Kuldīgas kluba *Taka* pārstāvis Pēteris Īvāns un Guntis Dude no Tērvetes novada Augstkalnes. Tā kā balva ir nedalāma, abi kungi vienojās, ka to glabās pārmaiņus pie viena un otra.

Šīs sacīkstes vienlaikus bija Kuldīgas novada atklātais čempionāts, un otro gadu tas norisinājās Padures pagasta Struņķu kroga apkārtnē. Šoreiz distances vijās pa Tumšā valka un tā pieteku gravām, kas pārsteidza ne vienu vien dalībnieku, bet garākās distances aizveda līdz pat Lielā Nabes ezera krasam. 12 vecuma grupās startēja 100 dalībnieku – kuldīdznieki un viesi, iesācēji un pieredzējuši sportisti, tostarp vairākus gadus sacensībām uzticīgi. Bērni un jaunieši stājās līdzās vecmeistariem, un tas pierāda, ka orientēšanās ir sporta veids visiem.

Virsvadība arī šogad kluba *Taka* prezidenta rokās – Jānis Pētersons, viņš arī jaunās orientēšanās kartes autors, plānoja distances un izlika kontrolpunktus, bet palīdzēja Jānis Turks. Galvenā tiesneša lomā P.Īvāns. Kuldīgas novada čempiona tituls iegūts desmit vecuma grupās. Šogad jaunums: līdzās visspēcīgākajām vīriešu un sieviešu grupām bija arī B grupa ar īsākām distancēm tautai, kurā šāds tituls netiek piešķirts.

Savukārt V50 grupā līdzās čempionātam notika sacensības par G.Šūpulnieka piemiņas balvu. Nestartējot pēdējo divu gadu balvas ieguvējam Jānim Virbulim, jau bija skaidrs, ka uz gadu

Kuldīgas novada atklātajā orientēšanās sporta čempionātā vīriešu grupas uzvarētāju trio ir Kristaps Bērziņš (Kuldīga), Rūdolfs Zērnis un Emīls Zērnis (Saldus).

REZULTĀTI

S11 1. Auguste Zīle (*Alnis*, Jelgava), 2. Emīlija Pētersone (*Taka*), 3. Elīza Zgirska (*Liepāja*).
V14 1. Rainers Balodis (*Ziemeļkurzeme*), 2. Larss Anders Luiks (*Kāpa*), 3. Ralfs Bethers (*DR-Krasts*).
S18 1. Māra Segliņa (Jelgava), 2. Kristīne Čakle (*Ziemeļkurzeme*).
V18 1. Jēkabs Segliņš (Jelgava), 2. Dāniels Ziemeļis (*Ziemeļkurzeme*), 3. Toms Jaunzemis (*DR-Krasts*).
S 1. Dace Traniņa, 2. Līga Virbule, 3. Mārīte Bērziņa (visas trīs no *Takas*)

V 1. Rūdolfs Zērnis (*Saldus*), 2. Kristaps Bērziņš (*Taka*), 3. Emīls Zērnis (*Saldus*).
S50 1. Iveta Priedīte (*Saldus*), 2. Silvija Penkule (*Saldus*), 3. Skaidrīte Otaņķe (*Taka*).
V50 1. Guntis Dude (Augstkalne), 1. Pēteris Īvāns (*Taka*), 3. Rainers Meiers (*Taka*).
S65 1. Māra Plaude (*DR-Krasts*), 2. Māra Bolšteina (*Alnis*), 3. Ilga Elksnīte (*Spridītis*).
V65 1. Miervaldis Bušs (*Alnis*), 2. Arvīds Teteris (*Taka*), 3. Andris Elksnītis (*Spridītis*).
VB 1. Artūrs Ķeris (*Taka*), 2. Madars Jansons (*Saldus*), 3. Jānis Mellups (*DR-Krasts*).

tai būs jauns saimnieks. Cīņa bija sīva līdz pat pēdējiem metriem un sekundēm, bet iznākums visiem negaidīts – P.Īvānam un G.Dudem vienāds laiks. Trešajā vietā *Takas* pārstāvis Rainers Meiers.

Arī visstiprākajās grupās sacīkstes solījās būt spraigas – ne vien daudz dalībnieku, bet arī spēcīga konkurence. Vīriešiem lieli pārsieģumi izpalika – uzvara Latvijas orientēšanās izlases līderim Rūdolfam Zērnim, kas pārstāv klubu *Saldus*. Nedaudz vairāk kā divas minūtes viņam piekāpās mūsu pašu spēcīgākais sportists Kristaps Bērziņš, bet trešā vieta vēl vienam *Saldus* pārstāvim Emīlam Zērnim. Sieviešu grupā

negaidīti uzvarēja *Takas* pārstāve Dace Traniņa, kurai sekoja kluba biedrenes Līga Virbule un Mārīte Bērziņa.

Kā atzina vairāki dalībnieki, šī oktobra svētdiena ar skaisto laiku, interesantajām distancēm un jauko atmosfēru bijis labs noslēgums orientēšanās sporta sezonai. Par to mums kā organizatoriem liels prieks. Paldies visiem dalībniekiem, kluba biedriem un draugiem! Kuldīgas tūrisma un orientēšanās klubs pateicību par atbalstu izsaka arī sporta skolai un novada domei.

Janeta Turka,
kluba *Taka* pārstāve
Kristapa Bērziņa arhīva foto

SIA "Cēsu gaļas kombināts"
par augstām cenām iepērk
JAUNLOPUS un LIELLOPUS
26185703 • 25573447 • 29172343

SIA **LATEIRA**
pērk **CIRSMAS, MEŽA ĪPAŠUMUS**.
• Palīdz noformēt dokumentus,
• veic cirsmu iestīgošanu, dastošanu, novērtēšanu.
Tāl. 63428509, 27020562, 29997742, fakss 63428523, e-pasts: info@lateira.lv.

SVEASKOG
BEZ MAKSAS ATTĪRA NO KRŪMIEM
laukus un citas aizaugušas platības.
PĒRK zarus, cirsmu atlikumus, šķeldojamo materiālu.
ĀTRA SAMAKSA.
25 622 293 (Āris)

Lasi mūs arī internetā:
www.kurzemnieks.lv

"KURZEMNIEKU" NOVEMBRIM VAR ABONĒT:

līdz **29. oktobrim:**

- www.abone.pasts.lv (ietaupot 71 centu),
- pasta nodaļās,
- pie pastniekiem,
- redakcijā (ietaupot 71 centu).

VĀRDADIENAS

No 28. oktobra līdz 3. novembrim
 28. Antoņina (4243), Ninona (7),
 Nina (7648), Oksana (5311)
 29. Elva (115), Elvijs (798),
 Elvis (1172), Laimis (33),
 Laimonis (1140)
 30. Nadīna (209), Ulla (124)
 31. Rinalda (33), Rinalds (1510),
 Valts (522)
 1. Ikars (59)
 2. Dzīle (1), Viva (9),
 Vivita (370)
 3. Dagnija (1296), Ērika (2276)
Populārākie:
Ņina un Rinalds.

Citu nevēlas

Vivita Vilnīte, mājsaimniece:
 – Mani vecāki katrs uz savas lapas uzrakstīja sev patīkamos vārdus. Tad no saraksta ņēma arī katru trešo, kamēr abiem palika Vivita. Tas darināts no laišņu valodas vārda *vita*, kas nozīmē *dzīve, dzīvība*. Ar to sadzīvoju labi un mainīt nevēlētos. Skolas laikā mani dēvēja par Vivu, jo tas bija vienkāršāk pasakāms. Mans vārds ir samērā rets – nepazīstu nevienu ar tādu pašu, bet ir dzirdēts, ka joprojām tādu dodot. Latviešiem to viegli iegaumēt, bet ārzemnieki mēdz pārveidot, piemēram, par Lilitu vai Vivetu.

Elīna Elza Kļava (Jauno žurnālistu skola)
 Vivitas Vilnītes arhīva foto

LAIKA ZIŅAS

ŠODIEN, 28. OKTOBRĪ

Dienas garums – 9 st. 26 min.
 Saule lec 7.24, riet 16.50.

Naktī +3°...+6°

R A D
 1-3 m/s

Dienā +6°...+8°

R A D
 1-3 m/s

RĪT, 29. OKTOBRĪ

Dienas garums – 9 st. 22 min.
 Saule lec 7.26, riet 16.48.

Naktī +2°...+4°

R A D
 2-3 m/s

Dienā +3°...+6°

R A D
 2-4 m/s

DAILES TEĀTRIS

Pēc Marka Normena un Toma Stoparda kinoscenārija skatuvei adaptējis Lī Hols

Pirmuzvedums Vestendā, Disney Theatrical Productions & Sonia Friedman Productions, režisors Deklans Doneļans, mākslinieks Niks Ormerods.

Ļemilējies Ļekspīrs

Komiska drāma 2 cēlienos

Režisors – Rolands Atkočūns Pirmizrāde – 2019. gada 30. novembrī

Informācija pa tālr. 67294444 Kases darba laiks: 10.00 - 19.00; S., Sv. 11.00 - 18.00 www.daillesteatris.lv

KONKURSS

TĒLOTĀJMĀKSLAS SPĒLE

222. kārta
 Dānijā dzimis (1876–1956) vācu un dāņu ekspresionisma gleznotājs un grafiķis. Viens no 20. gadsimta redzamākajiem akvarelīstiem. Viņa rokraksts ir drosmīga, intensīva krāsu gamma. Mākslinieka karjerai viņš pievērsās 31 gada vecumā. Kļūdams par vienu no ekspresionisma pamatlicējiem, iesaistījās vairākās vācu mākslinieku apvienībās.

Atbildes gaidām līdz 30. oktobra 11.00: *Tēlotājmākslas spēle, Kurzemnieks* 1905. gada ielā 19, Kuldīgā, LV-3301, vai e-pastā: redakcija@kurzemnieks.lv, vai redakcijas durvju pastkastītē.

VEIKALS **Pindzele** RADOŠĪM CILVĒKIEM

Konkursu atbalsta veikals Pindzele.

221. kārtas atbilde: Amedeo Klemente Modiljāni. *Kaila sēž uz dīvēna, 1917.*
Pareizi atbildējuši: Daina Gerente, Vita Jurenovska, Gunta Folkmane, Indra Ābelīte, Ausma Kreidere, Velta Višņevska, Guntis Obodņikovs, Ingars Neimanis, Pīters Dēls, Mārcis Kalējs, Andris Eglītis.
 Pēc balvas redakcijā gaidām **INGARU NEIMANI.**

Abonē *Kurzemnieku* 2020. gadam!

letaupījums **16,64 €**

KOPĀ Kurzemnieks un Laimīgā Programma 76,45 €

ATSEVIŠKI Kurzemnieks 67,10 €

Laimīgā Programma 25,99 €

Kopā 93,09 €